

GRRLICA

ŠKOLSKI LIST
III. OSNOVNE ŠKOLE ČAKOVEC
ČAKOVEC - VELJAČA 2010.
XIV. GODINA - br. 12



TEMA BROJA:
Tko se boji
škole još?

LEA PONGRAC,
prva dječja
gradonačelnica
grada Čakovca

LJUBOMIR KEREKEŠ - Izbliza

Drage čitateljice, dragi čitatelji!

Ne znam kako vi, ali ja se škole ne bojim. Znae li zašto? Imam sjajne prijatelje i prijateljice koji su moj oslonac i potpora. Pomažu mi da prebrodim krizu, zajedno radimo i gluposti, ali i ispitujemo jedni druge kad se pripremamo za testove. Prošla školska godina donijela mi je državni LiDraNo, a on mi je osim velike avanture i novih saznanja darovao i neka nova prijateljstva. Ostalo mi je još godinu i pol dana u ovoj školi. Nastojat ću učvrstiti ona stara, ali i steći još neka nova prijateljstva. I vama želim da se što više družite i brižno njegujete svoja. A dok skupljate prijateljstva, svakako skupljajte i znanje jer što više znamo, više i vrijedimo!

Želim vam da s pozitivnim mislima, puni vedrine i optimizma i bez straha od škole zakoračite u drugo polugodište!

Paula



GRLICA

ŠKOLSKI LIST III. OSNOVNE ŠKOLE ČAKOVEC

Izlazi jedanput godišnje.

Čakovec, veljača 2010., broj 14., godina XIV.

Osnivač i izdavač: III. osnovna škola Čakovec, Ivana pl. Zajca 24, Čakovec. Za izdavača: ravnateljica Mirjana Friganović, prof.

e-pošta: treca-os-cakovec@ck.htnet.hr

tel./faks: 040/328 - 001

Uredništvo: Paula Ilijaš, 7. b (glavna urednica), Marija Katarina Branović, 7. b, Tea Franjić, 7. b, Tara Turopoljac, 7. b, Anamarija Grabar, 7. a, Dora Ristić, 7. a, Tea Zadavec, 7. a i Leona Zelić, 7. b

Odgovorna urednica: Tihana Preksavec, prof.

Voditeljica novinarske družine: Tihana Preksavec, prof.

Voditeljica literarno-novinarske družine nižih razreda: Ana Jeđud

Voditeljica likovne družine: Marija Šilec

Lektura: Tihana Preksavec, prof.

Grafičko oblikovanje: Dražen Ružić, prof.

Fotografije: Dražen Ružić, prof., Anamarija Grabar, 7. a i Tea Franjić, 7. b

Komjutorski prijelom: Printex d.o.o.

Tisak: Printex d.o.o.

Naslovna stranica: Rajna Međimurec, 1. c i Miša Ovčar, 1. c

Naslovnica literarno-likovnog podlistka: Neva Nevičica Horvatić, 7. a

www.os-treca-ck.skole.hr



*Lea Pongrac,
dječja
gradonačelnica*



*“Paris,
C’est la
France”*

*Miro Gavran
Kad se dogodi
književnost*



*Majstor
Radovan*



*Sestra
Martina -
opatica s
tetovažom*



*Ljubomir
Kerekeš
Glumac s
dušom
heavy met-
alca*



SADRŽAJ

*Dobro došli
Oj, kućo vesela
Tema broja
Mali, veliki ljudi
Zdravlje i mi
Pinklec na rame
Do you speak english?
Dječji forum „Smješko“
Dodoh, vidjeh, pobijedih
Natjecanja i smotre
Modni kutak
Umjesto dosade
Fotostrip*

*Navucite štucne
i budite in!*





Književnik i dramatičar Miro Gavran u našoj školi

na svoje prijatelje bio nekako srednje zaljubljen. Nisam baš od onih kojima je dosta da nekog vide i odmah se zaljube. Treba proći barem... jedno pet minuta.

3. Jeste li imali svoju omiljenu profesoricu?

- To me uvijek svi pitaju otkako je izašla knjiga „Profesorica iz snova“! Ja sam imao dvije profesorice u koje sam bio zaljubljen. Na svu sreću ne istodobno, nego

sam u Milheimu na festivalu svjetskih dramatičara koji se održava već četrdeset godina. Upravo zbog nogometnoga prvenstva organizatori tog festivala organizirali su i turnir u stolnom nogometu. Sudjelovali su svi pisci čije su se zemlje plasirale na prvenstvo, pa sam i ja igrao. Osvojio sam treće mjesto i svoju prvu i posljednju medalju. Tako je moja sportska karijera bljesnula i zgasnula u jednome danu.

KAD SE DOG

„Književno djelo mora imati puno radnje i puno emocija. Ako te ono što čitaš ne nasmije ili ne rasplače, onda je to kao da si čitao novine ili udžbenik iz kemije. Onda se nije dogodila književnost.“

1. Jeste li kao klinac bili popularni u razredu?

- Pa, kako kad. Ne baš uvijek. Bio sam popularan u osmom osnovne jer sam tada iz jedne škole prešao u drugu. Onaj tren kad promijeniš školu, sve je novo za tebe, imaš trenu, ali i ti si zanimljiv drugima jer si nov. I još sam bio popularan u trećem srednje kad sam objavio svoje prve priče.

2. Jeste li se često zaljublivali?

- Prvi put sam se zaljubio u trećem osnovne, pa onda u petom, treći put u sedmom, a četvrti u prvom srednje. O onome poslije ne smijem govoriti da žena ne sazna! (Smijeh) No zanimljivo je da sam se uvijek zaljubljavao u neparnim razredima, svake druge godine. Valjda mi je uvijek trebalo godinu dana za oporavak. Ne znam je li to često ili ne, ali mislim da sam u odnosu

u razmaku od nekoliko godina.

4. Čujete li se i vidite s prijateljima iz školskih klupa?

- Ima nešto u tome da, kako godine prolaze, čovjek se sve više druži s ljudima koji imaju iste sklonosti, slične poglede na život, obitelj...Školovanje ponekad nije dovoljno čvrsta spona da bi ljudi ostali povezani, ali mogu reći da imam i tih prijateljstava iz djetinjstva koja još uvijek traju.

5. Jeste li se ikada poželjeli vratiti u školske klupe?

- Joj, ni u ludilu! Pa znaš kako je to strašno kad ideš ujutro u školu i znaš da će te netko možda pitati, a nisi baš spreman. Ljepše mi je otkad nisam u školi! Nije da mi nije bilo i lijepo u to vrijeme, ali ispitivanje, pisanje testova, polaganje ispita... Zar je to nešto što bi čovjek preporučio ikome tko mu je drag?

6. Jeste li ikada razmišljali o tome da postanete košarkaš?

- Igrao sam košarku u djetinjstvu, ali ne tako dobro. Moj ujak je bio profesionalni košarkaš, igrao je u prvoj ligi pa mi je u tom smislu mogao biti uzor, ali ja sam od sportova više volio stolni tenis, mali nogomet i odbojku. Prije tri godine, kad se u Njemačkoj održavalo svjetsko nogometno prvenstvo, gostovao

7. Kada je nastao vaš prvi ozbiljniji književni uradak?

- Dogodilo se već i u osnovnoj školi da su nastavnici tražili da pročitam neke školske zadaće u razredu ili bi neke moje sastavke objavljivali u školskom listu. S šesnaest godina dogodio se onaj pravi, istinski poriv za pisanjem. To je bilo vrijeme kad sam u sebi odlučio da ću biti književnik.

Tog ljeta uzeo sam jednu bilježnicu i u mjesec dana napisao nekih pet – šest priča. Od tada pišem, sada već trideset i dvije godine, ali još uvijek uživam u tome kao i sa šesnaest.

8. Jesu li likovi iz vaših knjiga utemeljeni na stvarnim osobama ili su izmišljeni?

- Gotovo da i nema neke moje knjige koja nije utemeljena na stvarnoj situaciji koju ja onda nadogradim maštom. Ili krenem od nekog izmišljenog događaja, ali onda iskoristim vlastito životno iskustvo da bi to o čemu govorim bilo uvjerljivo. Sve su moje knjige spoj istinitog i izmišljenog.

9. Kakav je osjećaj biti najpopularniji hrvatski pisac izvan Hrvatske?

- Uvijek mi je veliko zadovoljstvo doći na premijeru nekog svog djela u Argentinu, Češku, Slovačku, Rusiju, Poljsku...Kad

vidim da ono što sam napisao dopire do ljudi. Bilo bi grozno da to što napišem ostane u ladici, da nitko to ne čita i ne poželi izvesti. Raduje me što mi se to nije dogodilo, ali nisam od onih koji naprave nešto dobro pa onda žive na lovorikama uvjereni da više ništa ne moraju. Moj je zadatak pisati priče, a ne praviti se važan onime što sam napravio.

10. U čemu je tajna Vašeg uspjeha?

- Književno djelo mora imati puno radnje i puno emocija. Ako te ono što čitaš ne nasmije ili ne rasplače, onda je to kao



Književnik i novinarke

ODI KNJIŽEVNOST

da si čitao novine ili udžbenik iz kemije. Onda se nije dogodila književnost. O tome vodim računa kad pišem i mislim da se moja djela upravo zato sviđaju čitateljima.

11. Vaša supruga je prva osoba koja čita Vaše knjige?

- Nekad, u srednjoj školi, moje su tekstove najprije čitali brat i sestra. I mama ih je dosta čitala.

U studentskom domu to su bili cimeri, djevojke... a u posljednje 22 godine moja je žena doista i moj prvi čitatelj. Uglavnom joj se sviđa to što radim, ali ako joj se nešto

ne sviđa, bome mi i kaže.

12. Je li veći izazov pisati roman ili dramski tekst?

- Meni treba više vremena da napišem roman, iako je veliki filozof Hegel govorio da je najteže napisati dramu jer u jako malo prostora moraš puno reći. Meni je teže pisati romane, ali jednako volim i jedno i drugo.

13. Je li lakše pisati za djecu ili za odrasle?

- Iako neki kažu da je to isto, meni je ipak malo lakše pisati za djecu

14. Kakav je osjećaj gledati vlas-

tita djela u kazalištu?

- Nekad je predivan, ali ako režiser i glumci promaše bit i naprave nešto što uopće nisi htio, može biti i užasno.

15. Jesu li se u Vašim kreativnim radionicama dramskog pisanja rodili neki novi pisci?

- Jesu. Dubravko Marinković, Marijana Nola...Dosta pisaca, poznatih novinara i ljudi iz kulture prošlo je kroz njih. A bilo je i onih koji su samo htjeli vidjeti kako je to pisati. Htjeli su se iskušati i sad su možda bolji čitatelji i bolji gledatelji predstava.

16. Što je za Vas LIDRANO?

- Zgodan poticaj da se afirmira dramsko, literarno i novinarsko stvaralaštvo mladih, ali mi se ne sviđa njegov natjecateljski duh.

Neko vrijeme bio sam u komisiji tamo, ali me svake godine boljela glava od ambicioznih ravnatelja i učitelja pa sam im rekao neka se natječu bez mene.

Pišite, glumite, radite školske novine za svoju dušu i zato jer je to dobro za vašu školu, a ne zbog natjecanja.

To što neki ostvaraj nije prošao na LIDRANU, ne znači da nije dobar.

Ni najbolji film ne dobije uvijek Oscara, zar ne?

Marija Katarina Branović, 7. b



Potpis za uspomenu

LEA PONGRAC, PRVA DJEČJA GRADONAČELNICA GRADA ČAKOVCA

MOJA JE GLAVNA ZADAĆA ODRŽATI SVOJA OBEĆANJA

Upoznajte Leu Pongrac, učenicu petog razreda naše škole. Saznajte kako je pobijedila na izborima za dječjeg gradonačelnika, kako se sada osjeća i što će sve pokušati ostvariti u vrijeme svog jednogodišnjeg mandata.

1. Kako to da si se odlučila kandidirati?

Dugo sam već članica Dječjeg foruma i kad sam shvatila da bih kao dječja gradonačelnica mogla pomoći svojim prijateljima i vršnjacima da se osjećaju bolje i sigurnije, odlučila sam pokušati. Potakla me i učiteljica Zdenka Novak, voditeljica Dječjeg foruma.

2. Kako se bira dječja gradonačelnica?

Izbor je bio u gradskom vijeću grada Čakovca. Svaka škola imala je po jednog kandidata. Svaki kandidat pripremio je svoj program u obliku prezentacije. Kad smo pogledali sve prezentacije, dobili smo glasačke listiće i svatko je zaokružio onog kandidata čiji mu se program najviše svidio. Dogodilo se, evo, da sam baš ja dobila najveći broj glasova.

4. Znači, konkurencija je bila jaka?

Da. Bilo je mnogo zanimljivih programa, zato mi je pobjeda još draža.

3. Kako si se pripremala?

Razgovarala sam s prijateljima, slušala njihova razmišljanja i želje i one najzanimljivije prijedloge stavila u svoj program. Bila sam i kod našega gradonačelnika, gospodina Šalamona, i on mi je dao neke važne savjete, objasnio mi koje su zadaće gradonačelnika. Neke od njegovih savjeta i ideja također sam uvrstila u program.

5. Za što ćeš se izlagati kao gradonačelnica?

Zalagat ću se za sigurnije škole i video nadzor u svim školskim dvorištima. Pokrenula sam i projekt osnivanja „Kuće za djecu“. Bio bi to ugodan prostor u kojem bi se djeca u slobodno vrijeme mogla svakodnevno baviti kreativnim radionicama. Ležeci policajci već su postavljeni preko puta dječjeg vrtića „CIPELICA“, a ja se zalažem da budu postavljeni ispred svih pješačkih prijelaza u blizini škola kako bi se djeca na putu u školu i iz nje osjećala što sigurnije. U svojoj kampanji tražila sam i da se više pozornosti posveti održavanju dječjih igrališta. Tražila sam da se s njih uklone staklene boce i ostali opasan otpad. Jedna od mojih poruka je i ona: „Više cvijeća, manje smeća!“

6. Kakva mora biti dobra gradonačelnica?



HOROSKOPSKI ZNAK: blizanac

NAJDRAŽA BOJA: ljubičasta

PJEVAČ/ICA: Vanessa Hudgens

KNJIGA: Dnevnik Pauline P.

NAJVIŠE ME OPUŠTA I ODMARA: glazba

NAJVIŠE ME LJUTI: svađanje s prijateljima

MOJI UZORI: željela bih postati slavna kao Demi Lovato!!!

MOJ MOTO: Nikad ne reci nikad!

Mora slušati i čuti svačije prijedloge, nastojati postići što više za djecu u gradu Čakovcu i izvršiti svoja obećanja. Mora imati

razumijevanja za potrebe građana, uputiti im poneku lijepu riječ.

7. Imaš li pomagače?

Imam. Moje dvije prijateljice Laura i Janja su vijećnice. One su moje pomagačice i savjetnice, puno mi pomažu u svemu.

8. Što one zapravo rade?

One su zajedno sa mnom radile na mojoj kampanji. Dale su mi mnogo zanimljivih prijedloga i pomogle da moj program bude što zanimljiviji. I sad idu sa mnom na sastanke i moje su savjetnice.

9. Je li ti pobjeda na izborima donijela popularnost i u školi?

Pa, moram reći da je.

10. I kakav je to osjećaj biti slavan i popularan?

Uglavnom lijep. Prijatelji me uglavnom podržavaju i sretni su što je dječja gradonačelnica baš iz naše škole. Ima i onih ljubomornih, ali ti su u manjini.

11. Koliko dugo traje mandat gradonačelnice?

Mandat traje godinu dana. Znači, moj će završiti do 01.9.2010., a sljedeći kandidat bit će dječji gradonačelnik do 01.9.2011.

12. Kako bi opisala našega gradonačelnika? Kakav je kao osoba i kako je surađivati s njim?

On je dobra i poštena osoba. Dao mi je jako dobre savjete i od njega još uvijek učim kako postati dobra gradonačelnica. On je moj uzor.

13. Shvaćaju li te ozbiljno odrasli vijećnici?

Da. Vrlo me ozbiljno slušaju i razmišljaju o mojim prijedlozima i idejama.

14. Baviš li se još nekim izvannastavnim ili izvannastavnim aktivnostima?

Bavim se plesom, ovdje u školi, a učim i strane jezike, engleski i njemački. Voljela bih se baviti i jahanjem.

15. Stigneš li pisati zadaće?

Stignem jer moram stići!

16. A imaš li uopće slobodnoga vremena za igru i druženje s vršnjacima?

Ne baš puno, ali se nađe ako sve dobro organiziram.

17. Razmišljaš li o tome da se i kao odrasla posvetiš politici?

Za sada ne, ali nikad se ne zna!

Leona Zelić, 7.b

S NOVOM ŠKOLSKOM GODINOM STIGLA I NOVA PARKIRNA MJESTA

IMAMO NOVI PARKING!

Naša škola dobila je u ovoj školskoj godini novi parkirališni prostor. Projekt je prije dvije godine pokrenut na inicijativu roditelja, učitelja i učenika naše škole jer je onih deset mjesta na starom parkiralištu bilo premalo da bi zadovoljavalo potrebe učitelja i roditelja koji dovoze djecu u školu. Zbog toga su roditelji svoje automobile parkirali uz cestu i tako ugrožavali živote one djece koja u školu dolaze pješice.

Nacrt za novo parkiralište stigao je prošle školske godine, a izgradnja je trajala do kraja svibnja 2009. Novo parkiralište je jednosmjerno, ima petnaest parkirališnih mjesta (plus jedno za invalide) i prvenstveno je namijenjeno roditeljima za kraće zaustavljanje dok dovoze djecu ili ih čekaju nakon nastave, a ne učiteljima koji provode pola dana u školi. Njima i dalje ostaje na raspolaganju ono staro.

Tea Franjić, 7. b



Što o novom školskom parkiralištu kaže ravnateljica, prof. Mirjana Friganović

NAJVAŽNIJA NAM JE SIGURNOST NAŠE DJECE

„Parkirnih mjesta nije bilo dovoljno pa su se roditelji parkirali uz cestu, uz naše parkiralište i tako ugrožavali sigurnost djece koja u školu dolaze pješice. Zato mislim da je ideja o izgradnji novog parkirališta bila jako dobra. Još se samo roditelji moraju naviknuti na njegovo korištenje.“

Kako je došlo do ideje da se sagradi novo parkiralište za školu?

- Oduvijek smo imali velikih problema s parkiranjem. Na našem dosadašnjem parkiralištu imali smo samo deset parkirnih mjesta, a imamo četrdeset i sedam djelatnika, i oko četiri stotine učenika koje roditelji svakodnevno dovoze i odvoze iz škole. Znači, bilo je premalo mjesta, a bilo je i dodatnih problema jer su u nedostatku boljeg rješenja okolni stanari koristili naše parkiralište, a mi njihovo pa je i zbog toga dolazilo do neugodnosti i nepoželjnih situacija. Pokušali smo se najprije dogovoriti s Kotarom zapad kako bi bilo najjednostavnije da stanari ne parkiraju na našem parkiralištu, a mi na njihovom. Potom smo, po savjetu Policijske uprave, stavili prometni znak kojim smo obilježili naš parkirališni prostor. Tako smo mogli pozvati policiju u slučaju da se na naše parkiralište parkira netko tko nema veze s našom školom. To je nekako išlo, ali mjesta ipak nije bilo do-

voljno pa su se roditelji i dalje parkirali uz cestu, uz naše parkiralište, a to, i sami znate, predstavlja veliku opasnost za djecu koja dolaze pješice jer zbog parkiranih automobila ne mogu dobro vidjeti prometnicu ni nadolazeća vozila. Stoga smo, prvenstveno gledajući sigurnost naših učenika, u veljači 2007. na Vijeću roditelja pokrenuli ideju o izgradnji novoga parkirališta.

Zašto se nije odmah počelo s izgradnjom?

- Upućena je zamolba Gradu Čakovcu, Upravnom odijelu za graditeljstvo. Prijedlog rješenja ponudili su sami roditelji, ali nismo odmah dobili odgovor. 2008. godine, znači početkom prošle školske godine, roditelji su ponovno postavili pitanje o rješavanju parkirališta pa je isti prijedlog još jednom poslan u Grad. Nakon toga, stigli su iz Grada ljudi zaduženi za graditeljstvo i donijeli nacrt za naše novo parkiralište. Bio je i predstavnik iz Kotara zapad i mi smo se tada konkretno dogovorili kako bi to parkiralište trebalo izgledati. Tako smo dobili 16 novih parkirnih mjesta (15 plus jedno za invalide) za naše djelatnike i roditelje.

Kako to da je parkiralište jednosmjerno?

- Osnovna svrha tog parkirališta je da roditelji ostave auto toliko koliko im je potrebno da doprate dijete u školu ili ga sačekaju nakon nastave, bez dužeg zadržavanja, te da onda jednostavno



produže po istoj toj strani na glavnu cestu tako da se ne stvara gužva. Zato imamo i dvije trake. Jednu za one koji dolaze i parkiraju kako bi ostavili dijete i drugu za one koji odlaze. Sad se još samo roditelji moraju naviknuti da više ne parkiraju automobile na cesti.

Razgovarala: Tea Franjić, 7. b





Razgovor s Ljubomiror

GLUMAC

Ljubomir Kerekeš jedan je od najcjenjenijih i najnagrađivanijih hrvatskih glumaca, iako nikada nije završio Akademiju dramskih umjetnosti. U razgovoru koji smo vodili nakon predstave „Kaj sad?“ otkrio nam je koja je tajna njegovoga uspjeha, što misli o glumi kao pozivu, što radi kad ne glumi, zašto nije postao glazbenik i što se dogodilo s njegovim heavy metal bendom „Autoput“.

Kako se dogodila ljubav prema glumi?

- Davno je to bilo. Tamo negdje u četvrtom razredu osnovne škole dobio sam priliku da glumim u jednoj dječjoj predstavi. Zvala se „Tajna zakopanog blaga“, a ja sam u njoj glumio jedan kaktus na čije bodlje su se napikavali zločesti kauboji. Eto, to su bili moji početci.

Kako to da niste završili Akademiju?

- 80-ih godina pripremao sam se za prijemni ispit na Akademiji i prošao sam prvi krug. Dogodilo se da sam neposredno prije drugoga kruga prijemnoga ispita dobio

ponudu i mogućnost da uđem u profesionalni ansambl varaždinskoga kazališta koji je tada brojao sedmero glumaca. Tako sam se ja, na nagovor ondašnjih rukovodećih ljudi u varaždinskom kazalištu, umjesto na studiranje odlučio odmah baciti u vatru, dakle odabrao sam posao.

Jesu li Vam ikada prigovarali ili Vas smatrali manje vrijednim zbog nezavršene Akademije?

- Nikada, nikada. Moć tog papira koji se dobiva završetkom Akademije ja sam uspio nadoknaditi i nadomjestiti privrženošću i davanjem cijeloga sebe glumačkome poslu. Moj put je bio izuzetno težak, deset puta teži nego kod ljudi koji završavaju Akademiju, upravo zbog toga jer sam se morao potvrditi i dokazati među onima koji su imali diplomu. Mogu otvoreno reći da sam prolio puno znoja da bih došao do toga što sam i tko sam danas.

Kako biste opisali svoj posao? Kako je biti glumac?

- Kao jako zafrknut i težak, ali istovremeno i vrlo kreativan posao. Kao i u svakom drugom poslu, sve ovisi o tome koliko se čovjek spreman davati, biti kreativan,

nuditi se. Evo, ja već imam dosta godina i radnog iskustva, ali još se volim igrati, istraživati, izazivati samoga sebe i vlastite mogućnosti. Izazovi i nove stvari me vesele i zato još uvijek volim biti glumac.

Danas već ima jako puno mladih glumaca koji se pojavljuju u raznim „sapunicama“, ali ih ne vidimo nigdje drugdje. Kako to komentirate?

Mislim da je to posljedica ovih televizija koje su se pojavile prije otprilike tri godine. Nove i Rtl-a koje su također krenule u domaću produkciju. Tržište se povećalo, konkurencija je takva da, naprosto, nema dovoljno glumaca pa se onda uzimaju i takvi koji kameri nisu dorasli. Treba ipak proći neko vrijeme da bi čovjek nešto stvorio, dao nešto što će drugi prepoznati i upamtiti. Za mene je kazalište osnova i polazište svega. Ono je najveći ispit, najveća provjera za glumca. Glumac koji napravi barem jednu dobru kazališnu predstava može hodati uzdignute glave.

Je li vam draže raditi na televizijskoj seriji, filmu ili kazališnoj predstavi?

Svejedno, dušo draga. Sve ti je to posao. I svaki ima svojih dobrih i loših strana. Konkretno, film nije toliko zahtjevan što se tiče tempa, ima dovoljno vremena za ponavljanje scena, za snimanje. Kod serija sve ide puno brže pa moraš biti i fizički i psihički spreman za taj ritam koji je ponekad ubitačan. Kazalište je zapravo najtemeljitiije u cijeloj toj priči, a samim tim i najzahtjevnije.

Gledamo vas u komedijama, krimiserijama, dramama... Koji vam je žanr najdraži?

Nikad se nisam svrstavao u nekakve ladice, neke određene tipove glumaca za samo određene uloge. Svugdje se osjećam dobro i u svakom žanru nastojim dati najbolje od sebe. Netko bi možda pomislio da je lakše snimiti komediju nego krimić ili dramu jer je smiješna pa je zbog toga sve ležernije i

m Kerekešom

S DUŠOM HEAVY METALCA

jednostavnije, ali nije. Sve je to odgovoran i podjednako naporan posao bez obzira na to o kojem se žanru radilo.

Znači da biste prihvatili ulogu i u nekom malo „težem“ horor?

Pa ako nije blesav scenarij... bih. Sigurno ne nešto poput „Petka trinaestog“, ali ima i zanimljivih horor priča.

Dobitnik ste brojnih nagrada u raznim kategorijama. Koja vam je najdraža?

Ja sam u skoro trideset godina svoje glumačke karijere osvojio gotovo sve nagrade koje postoje u ovoj državi, neke čak i po pet, šest puta, ali zapravo, nemam najdraže nagrade. Postoje nagrade koje same po sebi nose i imaju veću težinu za razliku od nekih drugih, ali za mene nema najdraže nagrade kao što nema ni najdraže uloge. Ipak, postoji i jedna koju još nisam dobio. Zlatna arena u Puli. To me malo peče, jer mislim da mi je učinjena nepravda već nekoliko puta, posebno kad sam bio u konkurenciji za ulogu Alekse u filmu „Kako je počeo rat na mom otoku“. Neki su mi čak govorili da sam prevaren i pokraden, ali ne dozvoljavam da me to previše opterećuje jer, ne živi se od nagrada, nego od poštenja prema samome sebi i poštenog odnosa prema poslu koji radiš. Ima još vremena i za „Arenu“.

2007. godine prihvatili ste ulogu u američkom filmu „The Hunting party“. Idete li Vi to prema Hollywoodu?

Za sad ne, ali čovjek nikad ne zna što život nosi. Vjerujem da bi me ponovno pozvali kad bi se nešto slično snimalo jer su kritike za taj „Lov u Bosni“ doista bile odlične, ali osobno nemam nikakvih specijalnih želja niti posebno razmišljam o tome da bih karijeru gradio negdje vani, pogotovo ne u Hollywoodu. Naprosto, prepuštam to sudbini, životnoj stihiji, pa što ona donese – donese. Ako je suđeno da cijela priča završi isključivo na „Lovu u Bosni“ onda je to - to.

Kakav je Richard Gere?

Pa, super. Jedan vrlo jednostavan čovjek baš kao ti i ja. Suradnja je bila odlična. Kad radim s nekim, bez obzira na to je li u pitanju film, televizija ili kazalište, važnije mi je da je ta osoba kvalitetan čovjek, bogat duhom, više nego činjenica da je on profesionalni glumac ili velika zvijezda. Mislim da je Gere i jedno i drugo, i zato smo napravili sjajan posao.

Mislite li da kazališne predstave mogu utjecati na mlade, mijenjati njihov pogled na svijet?

Mogu, definitivno. Vjerujem da će i ova koju ste danas gledali potaknuti mnoge od vas na razmišljanje o životu i problemima s kojima se ponekad moramo suočavati. Ona bi sadržajno možda bolje „sjela“ srednjoškolcima koji su možda više izloženi lošem utjecaju ulice i društva, ali će i vama mnoge od tih stvari ostati u glavi. Mislim da treba pogledati i takve predstave jer nije život uvijek ružičast. Razaranje jednog mladog života i jedne cijele obitelji je strašno, ali nje bajka, nije nešto što se događa tamo nekome,

Nakon kazališne predstave

„KAJ SAD“, KAD SE OBITELJ RASPADA?

Učenci od petog do osmog razreda pogledali su u Hrvatskom narodnom kazalištu u Varaždinu kazališnu predstavu „Kaj sad“ u režiji Petra Večeka. Predstava donosi dramu jedne obitelji koja se suočava s najvećim problemom suvremenog društva – drogom. Obitelj čine otac (Ljubomir Kerekeš), majka, sin, kći (Leona Paraminski) i djed. Iako na početku izgledaju kao jedna sasvim obična obitelj, ubrzo se vidi da svi članovi imaju mnogo svojih problema i zanemaruju jedni druge. Tata previše puši i nikad ga nema kod kuće, a djed „cuga“. Kad najmlađa članica obitelji uđe u začarani krug droge i postane ovisnica, obitelj se potpuno raspada. Ostaje samo bijes i nemoć i pitanje koje si postavlja sam režiser: „A kaj sad?“ Okriviti društvo koje nam nameće takav ritam života da jedni za druge više nemamo vremena ili se međusobno optuživati kao što to čine članovi ove obitelji? Ima li uopće smisla tražiti krivca kad sve skupa ode predaleko, kad, čini se, povratka više nema? Ta i mnoga druga pitanja prolazila su mojom glavom nakon što sam odgledala predstavu.

Moram priznati da su mi smetale psovke kojima su se svi članovi obitelji obilatno služili, posebno u trenutcima kad je obiteljska drama dosegla vrhunac, ali me još više razljutilo što su neki gledatelji svaku psovku nagradili gromoglasnim pljeskom kao da se radi o dobrom vicu. Što se time htjelo postići? Valjda su neki od nas opet htjeli pokazati kako su došli u kazalište samo zato da ne moraju biti na nastavi.

Lucija Bainac, 7.b



nego može postati svačija životna priča. Zato mislim da treba gledati predstave i učiti iz njih.

A sve one psovke koje smo čuli?

Psovku nikad nije ugodno čuti. Čak ni meni iako sam ih u ovoj predstavi dosta izgovorio. Ona izlazi iz čovjeka kao rezultat nemoći, u ovom slučaju roditeljske. Ja se slažem da sve ima svoje korijene u obitelji, pa tako i naš rječnik, naš način izražavanja, no to je, ujedno, i jedna društvena pojava koju ćemo teško iskorijeniti. Društvo u kojem živimo stavlja nas u situaciju da stalno jurimo za nekom boljom egzistencijom, moramo se brinuti o hrpi stvari i često se osjećamo kao da nas je život pribio uza zid. Ne tražim izgovore, ali danas je teško biti i dijete i roditelj. Živimo nervozno, živimo stresno i zato kad se izgubimo u svemu tome, psovka dođe kao ispušni ventil, kao oslobađanje od negativne energije.

Što radite kad ne glumite?

Rijetko kada se dogodi da ne glumim! Zapravo, imam jedan hobi, a to je ribolov. 2008. godine kupio sam čak i dozvolu, ali još ni jedamput nisam uspio otići.

Je li heavy metal još uvijek vaša glazba?

Je. Definitivno. Bio i ostao.

Što se dogodilo s „Autoputom“?

„Autoput“ je stvoren 80-ih godina, kad sam se počeo baviti i glumom. Nekako u vrijeme kad je „Prljavo kazalište“ radilo na svojem drugom albumu, mi smo u „Jadran – filmu“ snimili svoj prvi album, ali oni su svoj i izdali, a naš je ostao samo na demo snimkama. Nekad čovjek nije mogao istovremeno tjerati dva tako zahtjevna posla kao što su glazba i gluma pa sam se morao odlučiti za samo jedno i moj je izbor bila gluma.

Vaš sin studira glumu, a ima i svoj heavy metal bend. Ide Vašim stopama?

Izgleda da je tako. On je sad na trećoj godini Akademije i ima bend „Cool snep“ koji je ove godine dobitnik zlatne kugle za novog izvođača u kategoriji heavy metal benda. Za razliku od mene, on ima tu sreću da danas može „voziti na dva kolosjeka“. Kad sam ja imao „Autoput“ bilo je teško doći do neke izdavačke kuće, a još teže sklopiti ugovor. Glazbenici su se svakako snalazili. Danas to više nije veliki problem. Svatko može snimiti album. No, drago mi je što je netko prepoznao „Cool snep“ kao kvalitetan bend. Oni su popisali ugovor s izdavačkom kućom Desingber, snimili prvi profesionalni CD i



Novinarska ekipa s glumcem

upravo pripremaju drugi.

Volite li nogomet i za koji klub navijate?

Volim. Navijam za Varteks oduvijek i zauvijek. Danas to ide manje - više pod geslom „Sirotinja i bogu si teška“, ali to je moj klub i ja sam mu vjeran. U mladosti sam bio športaš i igrao za „Supiče“ Varteksa. Igrao sam i rukomet devet godina, ali nogomet mi je u svakom slučaju najdraži. Volim čak i danas ponekad zaigrati, onako rekreativno, kad imam vremena, bez obzira na probleme sa zglobovima.

Imate li facebook ili myspace?

Nemam, zlato nemam. Djeca me nagovaraju da to offnem, međutim nemam vremena sve to. Moja kći Ema, je čak otkrila da negdje, ne znam gdje, postoji neki fan klub Ljubomira Kerekeša, što me, moram priznati, jako iznenadilo. Ne razumijem se previše u te stvari. Meni računalo služi samo za pisanje nekih mojih zabilježaka, tekstova koje pišem, a za to sasvim dobro može poslužiti i pisača mašina tako da me računalo u nekom širem smislu ne oduševljava.

O čemu pišete?

Zanimaju me mali ljudi velikoga srca. Marginalci koji su tu negdje oko nas i teško krpaju kraj s krajem. Pošteni ljudi prema kojima je život okrutan.

Odakle vam informacije o njima?

Da bi se o takvim ljudima moglo nešto

progovoriti, treba si dati truda. Otići u grad, u neku zadnju krčmu, otvoreno i iskreno pristupiti i osluhnuti te ljude i njihovu sudbinu. Na taj način i sam učim o životu i prikupljam informacije za svoje priče.

Upravo smo Vas gledali u ulozi jednog ne baš uzornog oca koji je toliko zaokupljen vlastitim problemima da ne primjećuje probleme svoje kćeri. Jeste li Vi inače strog otac?

Nisam, nisam! Ja sam samo tolerantan otac, bar se nadam da je tako, i uvijek se trudim u svojoj djeci i njihovim problemima prepoznati samoga sebe. To što sam ja sad odrastao, na znači da u mladosti nisam nikada učinio neku glupost ili se uvalio u probleme. Kad dijete nešto napravi, nađe se u problemima, najprije se sjetim kakav sam ja bio i što sam sve napravio u tim godinama. Na taj način mogu smirenije i racionalnije pristupiti svakom njihovom problemu i nekako lakše pronaći rješenje. Mislim da je to jako dobar pristup, a i najpoštenije je prema njima.

Za kraj, Vaš recept za uspjeh.

Isključivo vjera u sebe. I spoznaja da je poraz također dio uspjeha. Život ti donese kojekakve šamare, ali ako radiš iskreno i s ljubavlju, sve ti se kad – tad vrati. Nekad u većoj mjeri, nekad u manjoj, ali za jedan život sasvim dovoljno.

Iva Majerski, 7. b

Prošlogodišnji državni LiDraNo za učenike osnovnih škola održan je u Puli, od 22. do 27. ožujka. To što sam i ja bila jedan od putnika, u početku me nije baš radovalo. Nisam nikoga poznavala, a činjenica da na LiDraNo idem prvi puta u životu ispunila me dodatnom nervozom....

Putovanje

Ubrzo nakon što je naš autobus krenuo, shvatila sam da od dosade ne će biti ništa. Sa mnom je putovalo raznoliko i vrlo zanimljivo društvo. Najprije sam upoznala dvije Ive. Jednoj je prezime Bartolić, a drugoj Tkalčec i obje su iz Ivanovca. Pričale smo o svemu i svačemu, a najviše o jednom dečku koji je sjedio nekoliko sjedala ispred nas. Zove se Jerko i dolazi iz Donje Dubrave. Na prvi pogled djeluje kao neki jako umišljeni tip, ali, zapravo, uopće nije takav. Kraj njega sjedi



AVANTURA ZVANA LiDraNo

Deni, čupavi hip – hoper iz Ivanovca. Ispred Ive B. je Matko iz Nedelišća koji za sada nije previše razgovorljiv (vjerojatno zato jer sjedi kraj svoje učiteljice – mentorice pa mora biti oprezan). Još nismo stigli ni do Zagreba, a Jerko i Iva B. već su izmjenjivali znakovite poglede. Stvari su se počele zahuktavati...

1. dan

Hotel Histria ugodno nas je iznenadio i više nego opravdao svoje četiri zvjezdice. Nakon kratkog razgledavanja, krenuli smo prema sobama. Moje dvije Ive i ja dobile smo sobu 251. Nakon što smo nabacale stvari u ormare, uputile smo se na ručak. Dečki su u sobi 252. I oni su bili brzi u raspremanju stvari pa smo zajedno potražili restoran.

Navečer smo autobusom otišli u grad. U Dvorani hrvatskih branitelja odgledali smo program dobrodošlice koji su pripremili učenici domaćini iz OŠ Vidikovac. Usljedio je prvi dio samostalnih scenskih nastupa. Naš Matko već je morao nastupiti. Bio je jako dobar iako nije nimalo jednostavno nastupati u pola devet navečer i još

k tome nakon četiri sata drndanja u busu. No, s druge strane, on je prvi odradio svoje pa je sad mogao odahnuti i na miru uživati u preostala tri dana. U hotel smo se vratili kasno, ali se nikome nije spavalo. Dugo smo se još zezali i prepričavali dojmove prvog dana. O tome kad smo napokon otišli na spavanje bolje da ne znate ništa, kao ni naši učitelji i učiteljice!

2. dan

Danas je moj dan. Ustale smo rano jer nam se žurilo na doručak, a potom na okrugle stolove. Najprije sam s Ivom B. otišla na okrugli stol za školske listove. Odslušale smo sve kritike. Nije baš bilo ugodno dva i pol sata sjediti na tvrdim stolicama, ali čula sam mnogo korisnih stvari. Oko 14. 30 Jerko i ja krećemo na okrugli stol za samostalne novinarske radove. Došlo je vrijeme da čujemo i kritike na naš rad. Slušamo, zapisujemo i čekamo svoj red. Izlazim pred publiku kao treća i čitam dijelove svog rada. Moj *Kamerunac* dobio je izvrsne kritike članica žirija, posebno novinarke i književnice Branke Primorac. Zadovoljna sam. Jerko izlazi nešto

kasnije i izaziva opće oduševljenje gledatelja. Dok mi branimo boje naše županije, ostatak ekipe je u posjetu Aqariumu. Gledaju ribe, rakove, školjke i... morskog psa od oko šest i pol metra.

3. dan

Buđenje ponovno rano. Tokom dana svi smo imali radionice po kategorijama u kojima smo bili. Na novinarskoj radionici učili smo o tome kako se „oblačiti“ novinarski tekst. Kreirali smo nadnaslove, naslove, podnaslove, međunaslove...Puno sam toga zapisala i odlučila primijeniti čim se vratim kući. Ostatak dana bili smo slobodni. Otišli smo na plažu i malo uživali u pogledu na pučinu i ostatak Pule. U more nismo ulazili jer je bilo prilično hladno.

Navečer je organiziran tulum za sve sudionike LiDraNa, ali se tamo nismo dugo zadržali. Dok sam šetala predvorjem hotela, naletjela sam na popularnog književnika Miru Gavranu. Iskoristila sam prigodu i zamolila ga za zajedničku fotku. Zaprepastilo me koliko je visok. Ni ja nisam baš niska, ali sam se kraj njega osjećala sićušnom.



4. dan

Tužan dan, jer idemo doma. Ujutro smo, na zatvaranju, odgledali neke od najuspješnijih samostalnih nastupa i odslušali najzanimljivije literarne i novinarske tekstove. Na binu se, na ponos svih nas, popeo i Jerko.

Prije polaska još smo prošetali Pulom i razgledali znamenitu arenu. Otišli smo i u podzemne hodnike ispod arene u kojima se čuvaju amfore i mnoge druge zanimljive stvari iz rimskog doba. Dan je bio sunčan i topao, ali mi se dolje u katakombama od hladnoće skoro smrznuo nos pa smo se zadržali kraće nego što smo planirali.

A onda...Trenutak polaska prema Čakovcu dočekali smo s knedlom u grlu. I suza je bilo...

Na kraju...LiDraNo mi je dao mnogo. Bila su to četiri dana pozitivnih i dobrih vibracija. Stekla sam nova znanja i iskustva, ali i prijatelje za cijeli život. Nekima se dogodila i ljubav. Nadam se da romansa još traje...

Paula Ilijaš, 7.b



Miro Gavran i ja

Humanitarna akcija učenika III. OŠ Čakovec

POKLON ISPOD BORA ZA SVAKOGA



Učenici III. OŠ Čakovec sudjelovali su u humanitarnoj akciji prikupljanja božićno - novogodišnjih poklona za siromašnu djecu. Akcija je trajala do 30.11.2009. godine do kad su učenici koji su se uključili u akciju donosili svoje igračke, odjeću i slikovnice upakirane u šarene pakete. Učenici su se rado odazvali akciji jer je prikupljeno 110 darova. 04.12.2009. novinarke Dora Ristić, Leona Zelić i Lucija Bainac, predstavnicima vijeća učenika Iva Ružić, dječja gradonačelnica grada Čakovca Lea Pongrac te pomagači Antonio Gužvinec, Filip Haramija i Borna Ban uputili su se s psihologinjom Elizabetom Haček u Centar za socijalnu skrb kako bi isporučili prikupljene pakete.

Lucija Bainac, 7.b

Jesenska akcija skupljanja staroga papira u III. OŠ Čakovec

Svake školske godine učenici III. OŠ Čakovec organiziraju po dvije akcije prikupljanja staroga papira – jesensku i proljetnu. Baš kao i uvijek do sada i u ovogodišnju jesensku akciju uključili su se svi učenici od prvog do osmog razreda, a provedena je u dva dana: 23. 09. za učenike A smjene, te 25. 09. za učenike iz B smjene.

Uz pomoć svojih roditelja, djedova i baka koji su im pomogli dopremiti papir u školu, učenici su ovoga puta prikupili 4895 kilograma staroga papira.

Sve akcije prikupljanja staroga papira u našoj školi humanitarnoga su karak-



I MI SMO „DOBRO SRCE“

tera pa ni ova nije bila izuzetak. Ovoga puta, sredstva su namijenjena liječenju teško oboljele djevojčice Valentine iz Slavonskog Broda koja treba hitnu operaciju u Padovi. Cijena je operacije 250.000 kuna, a dosada je putem humanitar-

ne udruge „Dobro srce“ prikupljena tek 61.000 kuna.

I ovoga puta akciju je pratilo dobro raspoloženje i natjecateljski duh. Rezultati su se očekivali s nestrpljenjem jer je svaki razredni odjel želio biti baš onaj koji

je donio najviše papira. Pobjedu su s 494 kg prikupljenoga papira osvojili učenici 2.a razreda. Čestitke njima, ali i svim ostalim učenicima jer cilj je za sve bio isti: pomoći da Valentina što prije otputuje u Padovu.

Zahvaljujemo svima, i velikima i malima, koji su pomogli da i ova akcija bude uspješno provedena.

Anamarija Grabar, 7. a

Ekolozi pomažu napuštenim životinjama

NAPUŠTENI

Naša ekološka grupa ovih je dana posjetila azil za napuštene životinje. Za posjet smo se pripremali nekoliko tjedana prikupljajući stare pokrivače i hranu za napuštene životinje. U azilu smo pogledali sve životinje koje su trenutno ondje smještene. Ima tamo mnogo pasa i mačaka koji čekaju da ih netko udomi. Baš kao u sirotištu! Meni su se najviše dopala dva zlatna retrievera jer i sama kod



kuće imam ženku iste takve pasmine. Bili su vrlo umiljati i mirni pa smo ih smjeli i pogladiti. Hranili smo psiće krekerima i ostavili im tople pokrivače da im ne bude hladno. Naše voditeljice već su najavile da ćemo azil posjetiti i sljedeće godine i nastaviti činiti dobra i humana djela.

Evelyn Pavlic, 4.b





SURADNJA III. OŠ ČAKOVEC I UDRUGE „KNEJA“

kako se priprema, omirisali ga i iznenadili se njegovim ugodnim mirisom. Nakon rada, učenici su se osvježili voćnim sokovima i keksima. Istovremeno su pokazali što su i koliko zapamtili radeći u vrtu i slušajući različite informacije o ekološkom uzgoju povrća. Pitanja je osmislio i na zanimljiv način postavljao naš domaćin, gospodin Igor Lesar. Pokazalo se da su učenici puno toga zapamtili. Dobili su korisne brošure o važnosti vode i zdrave hrane te o obnovljivoj energiji koje će detaljnije proučiti u školi. U školu smo se, u skladu sa zdravim životom, vratili pješice.

Čakovec, 27.4.2009.

Tea Zadravec, 7. a

„RUKE U VRTU“

U dogovoru s gospodinom Igorom Lesarom, predsjednikom Kneje, dogovorili smo međusobnu suradnju kroz različite aktivnosti-radionice koje nudi udruga. Prvu aktivnost već smo realizirali. Riječ je o radionici „Ruke u vrtu“. Učenici 4.a razreda posjetili su „Bernardin vrt“. Razloga je bilo više: o temi vrta uči se na nastavi prirode, na prigodan način obilježio ne dan naše planete, a i inače se u školi djeci puno govori o zdravom načinu života.

Nakon srdačne dobrodošlice koju su nam pripremili domaćini, krenuli smo u razgledavanje vrta, a nakon toga i na posao. Učenici su uz pomoć gospođe Bernarde zasadili zelje na pripremljenoj gredici, posijali salatu raštik, za koju nisu ni znali da postoji, razgledali staklenik u kojem je već zasaden određeno povrće, vidjeli što je kompost i saznali



Sadnja zelja u „Bernardinom vrtu“

NAGRADA KNJIŽNICE „NIKOLA ZRINSKI“

KNJIGA ZA EMU

Na likovnom natječaju Knjižnice „Nikola Zrinski“, u povodu Mjeseca knjige sudjelovali su i učenici 1. C . III. OŠ Čakovec. Sudjelovanje je bilo veoma uspješno za učenicu Emu Bogdan koja je za svoj likovni rad, na temu Mjesec, dobila nagradu.

Lijepa knjiga kao nagrada nije razveselila samo Emu već se tome radovao i čitav razred i razrednica Zdenka Novak.

Nagrada je pomogla da interes za čitanje među đacima prvacima bude još veći.

Tara Turopoljac, 7. b



Učenici 1. c u prostorijama Gradske knjižnice



Umirovljenici su sa zanimanjem pratili program

Posjet Staračkom domu u Čakovcu

NEKA SE I ONI MALO VESELE

Starački dom u Čakovcu star je više od 20 godina i broji oko 45 članova. Svi zajedno slave sve blagdane, a njihove pomoćnice naporno rade kako bi i ljudima treće dobi bilo ugodno. Kažu kako najviše vole kada im u posjet dođu djeca, jer svoju ne vide baš često.

Članovi novinarske grupe te učenici 4. c i 6. c razreda posjetili su 1. 4. 2009. stanovnike Staračkog doma u Čakovcu. Mnogi će reći kako su stari ljudi dosadni i čangrizavi, no

ovi koje smo mi posjetili uopće nisu takvi. Dočekali su nas nasmijanih lica i željno iščekivali program koji su pripremili učenici 4. c i 6. c razreda. Tijekom programa nisu se namještali na stolicama, komentirali niti se okretali kao što bismo to činili mi, već su pažljivo gledali i slušali sve što su naši glumci, recitatori i pjevači pripremili uz pomoć svojih razrednica Zdenke Novak i Martine Kovač. Svojim posjetom usrećili smo sve korisnike doma, ali i sebe. Izmamili smo im osmjeh na lica i probudili veselje u srcu. Oni to svakako zaslužuju.

Paula Ilijaš, 7. b



Učenici sa štíćenicima Doma za umirovljenike



Paula i Tara: završna provjera tekstova

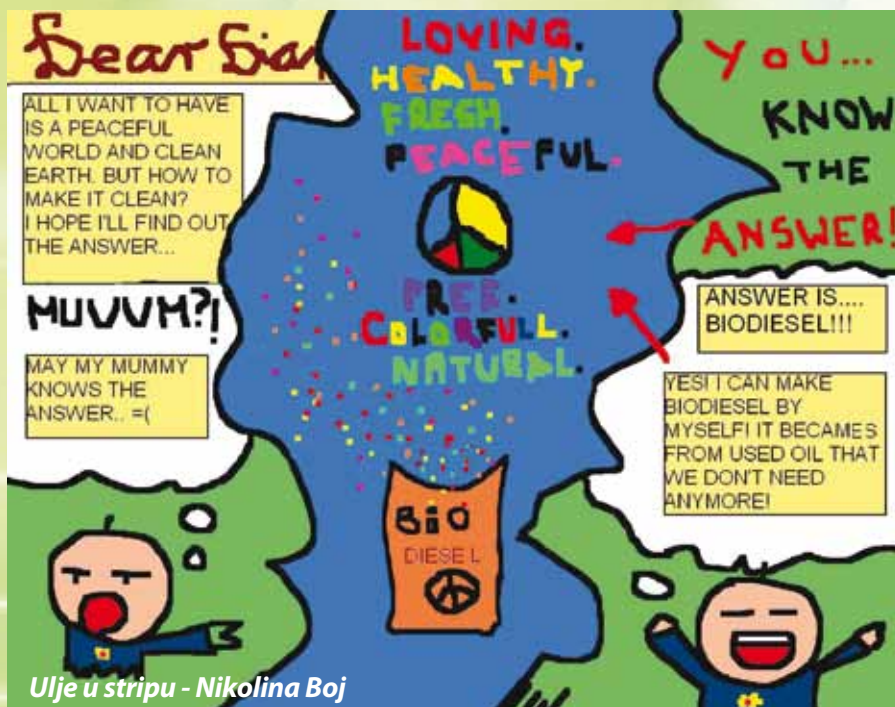
U vrijeme zimskih praznika završena je i „Grlica“

KAD SE MALE RUKE SLOŽE

Tijekom zimskih praznika, marljive novinarke naše škole vrijeme su radile kako bi sve bilo spremno za novi let naše „Grlice“. Iako je većina tekstova bila dovršena još prije početka praznika, Leona, Tara i ja radile smo punom parom jer je trebalo provjeriti sve članke, urediti rubrike, odabrati fotografije...Bilo je posla preko glave, ali se radilo u vedroj i veseloj atmosferi i svi smo zadovoljni učinjenim. Nadamo se da će se i vama svidjeti ono što smo pripremili za ovaj broj. Uživajte u čitanju!

Paula Ilijaš, 7. b





Ulje u stripu - Nikolina Boj

SPASIMO ZEMLJU – PRIKUPLJAJMO OTPADNO JESTIVO ULJE

mi, u III. osnovnoj školi Čakovec, svojom akcijom doprinijeti da se taj postotak smanji.

U školi već duže vrijeme postoji dobra praksa – u školskoj kuhinji na isti način zbrinjavaju otpadno jestivo ulje – skupljaju ga u velikim plastičnim kantama.

Tako prikupljeno ulje iskoristava se za proizvodnju biodiesela u suradnji s poduzećem „Vitrex“ iz Virovitice. Osim što može poslužiti kao sirovina za proizvodnju biodiesela, prednost prikupljanja otpadnog jestivog ulja je i u smanjivanju troškova pročišćavanja otpadnih voda. Nadalje, smanjuje se brojnost glodavaca u odvodnim sustavima jer oni to ulje koriste za hranu pa se na taj način razmnožavaju.

Ovo je prva akcija takve vrste u našoj školi. Već dugi niz godina odvija se akcija prikupljanja starog papira na koju se učenici rado odazivaju. Nadamo se da će i akcija prikupljanja otpadnog jestivog ulja na isti način zaživjeti u našoj školi.

Marija Katarina Branović, 7.b

„OTPADNO JESTIVO ULJE ZA BIODIESEL“

Živimo u vremenu u kojem čovjek mora razmišljati o svojim postupcima prema prirodi želi li pomoći održanju života na zemlji. U školi se učenicima sve više govori o važnosti ekologije.

Na Dan planete Zemlje u III. osnovnoj školi Čakovec održana je akcija „OTPADNO JESTIVO ULJE ZA BIODIESEL“

Već na početku godine roditeljima je poslan dopis u kojem smo ih zamolili za suradnju – da prikupljaju otpadno jestivo ulje, umjesto da ga bacaju u WC školjke, i pridruže nam se u akciji. Roditelji su pristali na suradnju.

22.4.2009. g. u školi je održana akcija. Učenici 4.c razreda u školu su iz svojih kuća donijeli otpadno jestivo ulje u bocama. Na taj se način prikupilo 50 l otpadnog jestivog ulja. Akciju su organizirale njihove učiteljice: Nataša Boj i Nada Kozjak.

Ako otpadno ulje dođe u zemlju ili vodu, ono štetno djeluje na biljni i životinjski svijet.

Nažalost, u se Hrvatskoj 95% otpadnog ulja odbacuje u okoliš, a štete za prirodu i ljudsko zdravlje su velike. Nadamo se da ćemo i



Naši vrijedni aktivisti

EUROPSKI NATJEČAJ "FUTUR ENERGIA" -

BRIGOM ZA ZDRAVI OKOLIŠ DO EUROPSKOG PRIZNANJA

Potaknuti akcijom prikupljanja jestivog ulja, učenici naše škole sudjelovali su na europskom nagradnom natječaju "Futur Energia". Zadatak je bio odabrati određeni ekološki problem u svom okruženju i ponuditi način na koji bi se mogao riješiti. Radove su slale škole iz cijele Europe, a pristiglo je ukupno 756 radova. Stručni žiri odabrao je 3 najbolja: Energy Scouts Competition Winners: 1st Prize Winner: Το παραμύθι της γης (The Earth Tale), Cyprus, 2nd Prize Winner: Od otpadnog jestivog ulja do biodiesela (From waste cooking oil to biodiesel), Croatia, 3rd Prize Winner: Por um Kilowat a menos! (For a Kilowat less!), Portugal. Nagrađen je rad učenice Klare Puzak, 8.a na temu "Od otpadnog jestivog ulja do biodiesela". U čitavom projektu sudjelovao je i 4.c razred



te njihova učiteljica, gđa Nada Kozjak, koji su doprinijeli svojim angažmanom u prikupljanju otpadnog jestivog ulja u školi. Klara je na internetu pronašla informacije kako od otpadnog ulja napraviti biodiesel te sve to objedinila i prikazala u svom filmu. Bitno je napomenuti kako su svi učenici osmih razreda bili uključeni u rad na ovom projektu, s obzirom da je u godišnjem

planu i programu informatike bio predviđen rad na internet projektima. Od same ideje do realizacije učenike je vodila učiteljica informatike, Nataša Boj, vođena poznatim riječima:

Tell me and I forget,
Show me and I remember,
Involve me and I understand

Marija Katarina Branović, 7.b

„Smješkići“ vrijedni i za vrijeme zimskih praznika

IDEMO U EUROPSKU UNIJU!

Članovi Dječjeg foruma „Smješko“ za vrijeme zimskih praznika družili su se i marljivo se pripremali za put u Europsku uniju! Putovali su kroz radionicu „Igre i igračke Europe“. Bila je to samo jedna u nizu radionica u okviru projekta „Živjet ćemo u Europskoj uniji“.

U navedeni projekt uključen je, odabirom Saveza društava Naša djeca Hrvatske, Dječji forum „Smješko“ s još pet foruma iz Republike Hrvatske. Projekt financira Ministarstvo znanosti obrazovanja i športa.

Lutak „Europejić“, koji je rezultat kreativnog rada „Smješkića“, poručuje odraslima kakav bi život djece trebao biti ulaskom u Europsku uniju. Zahvaljujući našoj školi, forumaši su se za vrijeme radionice sladili vrućom



Članovi radionice s voditeljicama

čokoladom i slatkišima! Radionicu su osmislile i vodile učiteljice Zdenka Novak i

Katarina Pahek Čajić.

Tara Turopoljac, 7.b



ZAŠTO OSTAVLJAMO STVARI U ŠKOLI?

ZABORAVLJENI S

Svakome se ponekad dogodi da ponešto zaboravi u školi. Međutim, u posljednje vrijeme, bolest ostavljanja stvari u našoj školi proširila se poput „svinjske“ gripe. Da bude jasno odmah na početku, tehničke, kemijske i obične olovke, gumice, trokut, šestari, knjige i bilježnice koje većina smatra potrošnim školskim priborom, nisu dio ove priče. Iako se upravo prema toj skupini predmeta najčešće odnosimo najnemarnije, istu su sudbinu doživjele i neke druge stvari za koje nitko ne može reći da su potrošni materijal. A najžalosnije je od svega što ih nitko i ne pokušava pronaći. Kad su jednom ostavljene, uglavnom ostanu zaboravljene zauvijek...

**Slučaj prvi
Papuče**



Možda će se neki od vas i nasmijati, ali i ja sam već ostavila papuče u školi. One stvarno spadaju među stvari koje se kod nas najčešće zaboravljaju, a može ih se naći posvuda: u kutovima učionica, na polupraznim policama za obuću, na prozorskim daskama, čak i u WC školjkama iz kojih ih nakon nastave moraju vaditi spremačice!

Jednu sam, tko zna čiju, otkrila kraj koša za smeće u učionici hrvatskoga jezika. Izgleda da je shvatila što vlasnik o njoj misli, no buduću da sama nije mogla u kantu, ostala je pred njom čekati svoju sudbinu. Ostaje nepoznato gdje je završila druga. (Kraj neke druge kante??)

**Slučaj drugi
Kišobrani**



Pokušam li logično razmisliti o fenomenu ostavljenih kišobrana, na pamet mi pada sljedeća mogućnost: Došli ste u školu, objesili kišobran na vješalicu i preko njega jaknu. Na odlasku iz škole u silnoj ste žurbi obuli cipele i obukli jaknu, a na jadni kišobran zaboravili jer je kiša u međuvremenu prestala...Zvuči kao sasvim solidno objašnjenje. No, ako isti kišobran visi na istoj vješalici više od tjedan dana, onda se čovjek počne pitati što li se taj zamjerio svom vlasniku?! Možda se, jadan, pokvario ili više nije u trendu pa ga se „uzorni“ gazda na ovakav način odlučio riješiti? A možda je netko stvarno pomislio da se škola počela baviti popravljanjem starih kišobrana?

**Slučaj treći
Veste**



Lijepo se veste često nađu na popisu zaboravljenih stvari. Ili ostanu na vješalicama ili preko naslona stolaca u učionicama. Ostanu tamo dok ih na kraju smjene ne pokupi spremačica pa onda opet danima stoje u kutijama za zaboravljene stvari, ali rijetko tko dođe pitati za neku od njih. A ima među njima i primjeraka koji nisu bili baš jeftini. Vesta po vesta...mnogo vesta. Možda bismo ih trebali odnijeti u Caritas. Obukli bismo mnogo siromašne djece, a i veste bi bile sretne.

**Slučaj četvrti
Sportska oprema**



Ostavljачe trenirki, dresova i sportske obuće možemo podijeliti u dvije skupine. Prvu čine „uredni ostavljači“. Oni ih ostavljaju u najlonkim vrećicama, najčešće na podu učionice kraj svoje klupe. U drugoj su skupini „ostavljači kreativci“. Oni ih ostavljaju doslovce gdje god stignu, na sve moguće načine. Njihove majice i dresove možemo naći bačene na klupicama u hodniku ili u svlačionici, obješene na vješalicama za kapute u hodniku ili preko stolaca u razredu, izgužvane poput starih novina i gurnute pod klupu, a tenisice (nekad u paru, a često i samo jednu od njih), na klupicama za obuvanje ili nasred hodnika. Nažalost, ni oni iz skupine „urednih“, kao ni „kreativci“, najčešće ih više ne potraže.

**Zaključak
Mačak u čizmama**

Znate li zašto je Mačak u čizmama postao slavan? Zamolio je svog gospodara da ga odjene i obuče! Što bi on bio bez šešira,

LUČAJ



plašta i svojih poznatih čizama? Običan mačak kao tisuće drugih mačaka i nikada ne bi završio u priči. Te su stvari bile dio njegove osobnosti i zato ih nije razbacivao po šumi ili ostavljao, na primjer, u kraljevskoj dvorani kad bi posjetio kralja!

Naša obuća i odjeća stvarno je dio naše osobnosti, a odnos prema njoj otkriva i kakvi smo kao osobe. Razmislite o tome prije nego što dođe zima i u školi počnu ostajati kape, šalovi, rukavice i zimske jakne. Učite od Mačka u čizmama!

Paula Ilijaš, 7.b



Naši suradnici, sredonjoškolci

BITI GIMNAZIJALAC

Dugo sam razmišljao kako napisati tekst o usporedbi osnovne i srednje škole. Na kraju sam odlučio jednostavno ponuditi odgovore na pitanja koja su mi otkako sam postao srednjoškolac uglavnom postavljali oni koji će to ubrzo postati. Nadam se da će i vama ova moja razmišljanja biti korisna.

„Kako je u srednjoj školi?“

Ovo mi je pitanje postavljeno barem sto puta u prvih mjesec dana. Pa dobro, u početku je bilo pomalo zbunjujuće. Novi ljudi, nova škola, sve novo. Treba ti malo vremena da se privikneš, no to je i prilika za novi početak. Uostalom i vrtić je bio novost, pa prvi razred, pa onda peti s novim predmetima i načinom rada.... Sve u svemu, ako se ne bojite promjena, ne trebate se bojati ni srednje škole. Mogu reći da sam se prilično brzo snašao u toj priči. Doduše, imao sam sreću jer su sa mnom i neki dečki iz osnovnoškolskih klupa.. Uz njih je ipak lakše.

„Je li u srednjoj puno teže nego u osnovnoj?“

Kad su mi prije početka školske godine pričali o gimnaziji, mislio sam da ne ću preživjeti ni polugodište, a živ sam. Javna je tajna da treba mnogo više učiti nego u osnovnoj školi (ako želite nekakve rezultate i imate svoj cilj), ali nije nimalo teže. I, nismo više djeca. Profesori u nama vide mlade ljude od kojih se očekuje odgovornost i zrelo razmišljanje.

„Bih li se vratio u osnovnu?“

Iskreno, ne bih. Ali ne zato što mi nije bilo lijepo, nego zato što kroz život ne možeš ići natraške.

P.S.

Poručujem svim sedmašima i

osmašima koji razmišljaju o tome da školovanje nastave u gimnaziji, da ne računaju s minimalnim pragom za upis (prošle je godine za prirodoslovno – matematički i jezični smjer najprije trebalo imati 54 boda, a za opći 56, ali je zbog velikog broja prijavljenih kandidata granica pomaknuta na 57 za prirodno – matematički i jezični te 58 za opći smjer), i da ne zaborave da bodovi stvarno vrijede ako iza njih stojimo svojim znanjem.

Repetitium est mater studiorum.

Tomislav Varga, 1. f



MESAP LIBAR 2008./09.

LIJEPO JE DRUŽITI SE S KNJIGAMA

MESAP je veliki sajam koji se već godinama održava u Nedelišću kraj Čakovca. Traje više dana, a može se vidjeti svašta: poljoprivredni strojevi, kozmetika, zdrava prehrana... Nas je posebno obradovalo uvođenje još jedne nove kategorije. Prije nekoliko godina, stvoren je MESAP Libar, sajam knjiga. Naša novinarska družina posjetila ga je ove godine i uživala u njegovom bogatom programu.

Osim što smo vidjeli mnogo različitih izdavača i zanimljivih knjiga, sudjelovali smo i na književnim susretima s Pajom Kanižajem, Hrvojem Hitrecom, Majom Gluščević i Željkom Horvat Vukelja. Program je svojim izvedbama međimurskih pjesama obogatila i poznata etno – pjevačica i književnica Lidija Bajuk, a mogla se odgledati i kazališna

predstava „Hotel Babilon“ popularnog književnika Mire Gavran te sudjelovati na književnom susretu s Julijanom Matanović.

Ove je godine po prvi puta organiziran i literarni natječaj za učenike osnovnih škola. Učenici su pisali na temu „Knjiga je vrelo znanja“, a nagrade najboljima uručene su upravo na samom sajmu knjiga. S ponosom ističem da su od pet nagrađenih radova tri pristigla upravo iz naše škole. Nagrađene su Barbara Turk, Nika Levak i Tea Zadravec.

Novinari su bili marljivi pa nisu samo sjedili, šetali i slušali, nego su usput i malo porazgovarali s gostima sajma. Što su nam poznati književnici i umjetnici rekli o knjizi i njezinoj vrijednosti pročitajte u anketi koju smo za vas pripremili.

Tea Zadravec, 7.a



KNJIGA VAS NIKAD NEĆE IZNEVJERITI

Pročitajte što poznati gosti ovogodišnjega sajma knjiga u Nedelišću misle o knjizi i njezinoj vrijednosti.

SMATRATE LI DA KNJIGA GUBI VRIJEDNOST S OBZIROM NA SVE MODERNIJE DRUŠTVO?



HRVOJE HITREC, književnik

- Mislim da ne. Sve što je novo, zanimljivo je, ali ne traje dugo. Ljudi se svega brzo zasite. Trenutni hir čovječanstva su video – igrice, računala i televizija. Ali, to će proći. Kad euforija prođe, vratit će se stvarima čija vrijednost nikada ne prolazi – književnosti i knjizi.



MAJA GLUŠĆEVIĆ, književnica

- Knjiga ne gubi vrijednost, njezina vrijednost uvijek ostaje ista, ali se možda

malo manje čita. Međutim, mislim da će se opet vratiti vrijeme čitanja. Baš sam nedavno na televiziji slušala izjavu nekog engleskog kritičara koji je govorio o knjizi. Rekao je da se jedno vrijeme, zbog pojave interneta, stvarno sve manje posezalo za knjigom, ali istraživanja pokazuju da se ljudi opet vraćaju u knjižnice. Znači, ako je vrijednost knjige ikada pala, a ja mislim da nije, onda sad opet raste.



LIDIJA BAJUK, književnica i etno - glazbenica

- Knjizi nije pala vrijednost, sve ovisi o tome kako se mi ponašamo prema njoj. Ona je svakako jedna kulturna činjenica koju ne možemo, i ne bismo smjeli zanemariti. A dokaz da njezinu vrijednost još uvijek prepoznajemo, jest i ovaj sajam „Mesap libar“ koji je relativno mlad i također promovira knjigu i približava ju čitatelju. To znači da situacija i nije tako loša i crna kako se ponekad misli, ali sve, ponajprije, ovisi od nas samih. Znači, ako smo znatiželjni, ako nam treba podrška, ako nam treba prijatelj, knjiga je uvijek tu, bez rezervi. To je na neki način moj životni moto, nešto što sam kao učiteljica nastojala prenijeti djeci i ono što učim svoje kćeri. Knjiga vas nikad neće iznevjeriti.



PAJO KANIŽAJ, književnik

- Pa bojim se da u ovom trenutku knjiga jest malo zanemarena, ali se toplo nadam da će se vratiti. Ništa ne može zamijeniti knjigu.



ŽELJKA HORVAT VUKELJA, književnica i urednica „Modre laste“

- Ne gubi knjiga vrijednost, ona će uvijek biti strašno vrijedna. Možda se malo gubi interes za knjigu, ali sam uvjeren da će ona sve preživjeti. Jer to je nešto što ostaje, ima se u ruci i ne ovisi ni o kakvom izvoru energije.

Razgovarala: Tea Zadravec, 7.a



Posjet Gradskoj knjižnici i čitaonici „Nikola Zrinski“

KAKO JE NASTAO „BAMBLEK“

Učenici 3.a razreda posjetili su sa svojom učiteljicom Gradsku knjižnicu „Nikola Zrinski“ u Čakovcu. Tamo smo listali zanimljive knjige, gledali enciklopedije i naučili kako se učlaniti u knjižnicu. Svaki član dobije člansku iskaznicu koju izrađuje knjižničarka.

Odjednom se mogu posuditi najviše tri knjige i dva filma ili crtića. Na kraju smo posjetili i igraonicu „Bamblek“. Knjižničarka nam je ispričala kako je igraonica dobila ime. Nikako ga nisu mogli izmisliti, dok jednog dana u igraonicu nije ušla jedna knjižničarka koja je nosila kapu s bamblekima (to su okrugle loptice od vune zavezane na kapu). Njihovo veselo poskakivanje svima se jako sviđjelo. To se svima jako sviđjelo pa je igraonica tako dobila ime „Bamblek“.

U igraonici se organiziraju i ljetne radionice u kojima se uvijek nešto izrađuje, reže, lijepi i crta. I mi smo pozvani da ponekad dođemo i zabavljamo se u tim radionicama.

Tina Čatlaić, 3. a

Dramska skupina „Trinaestić“ u našoj školi

KOLIKO JE SATI?

Učenici nižih razreda naše škole gledali su u studenom predstavu „Koliko je sati?“. Održana je u našoj športskoj dvorani, a govori o jednom jako sporom i lijenom uraru. Predstavu su izvele odgajateljice iz dječjih vrtića. One su okupljene u dramsku skupinu „Trinaestić“. Svake godine pripreme jednu predstavu i na taj način prikupljaju novce u akciji „I ja bih na more“. Prihod od ulaznica namijenjen je djeci predškolskog i školskog uzrasta za ljetovanje u Dramlju. Uživali smo i sudjelovali u toj predstavi. Učenici su glumili ure. Cijela predstava bila je popraćena glazbom uz koju smo na kraju svi zaplesali u ritmu otkucaja sata.

Anda Pintarić, 4. a

SVETI NIKOLA U ŠKOLI

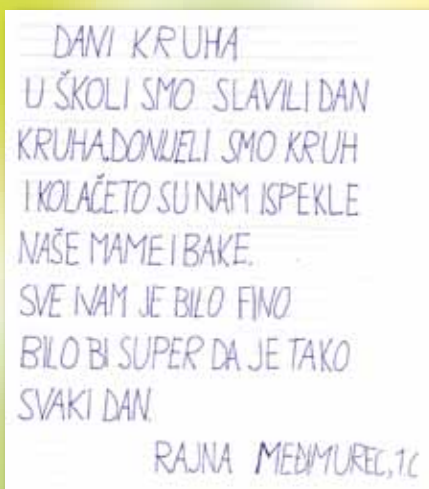


ČOKOLADE ZA DOBRU DJECU

U našu školu došao je sveti Nikola. Imali smo sat glazbene kulture. Na vra-

ta nam je netko pokucao. Bio je to sveti Nikola u pratnji naše ravnateljice. Imao je dugu bradu, crvenu halju i plašt. Na glavi je imao mitru. U ruci je držao sjajni srebrni štap. Pita nas je jesmo li bili dobri i svima podijelio čokolade. S njim smo se fotografirali ispred velikog bora u holu naše škole. Ispod bora nalazili su se darovi koje smo pripremili za siromašnu djecu.

Klara Zmišlja, 4. a





MI I PROMET
NA POČETKU ŠKOLE
BILI SMO S POLICIJOM
UGRADU. ONI SU NAS
UČILI KAKO TREBA
ULICU PRELAZITI KOD
PJEŠAČKOG PRIELAZA,
KAKO TREBA HODATI
PLOČNIKOM I GLEDATI
ZNAKOVE I SEMAFOR.
VOZILI SMO BIKIKLE I
AUTIĆE.

NIKO DERING 1.C

NAŠA ŠTEDNJA
URBA BANCI NAM JE
BILO LIJEPO. DOBILI SMO
KLIPIĆE I CEDEVITU.
RAZGLEDAVALI SMO
BANKULUKIN TATA NAM
JE POKAZAO SE. IŠLI SMO
URBA BANKU 30.10.2009.
RAZGOVARALI SMO GDJE
TREBAMO ČUVATI SVOJ
NOVAC.

MIŠA OVČAR, 1.C



ASSITEJ (12. susret kazališta za djecu i mlade)

ČAROLIJA ŠUME STRIBOROVE

15. 10. 2009. u Centru za kulturu Čakovec održane su tri kazališne predstave. Učenici trećih i četvrtih razreda III. OŠ Čakovec gledali su predstavu Šuma Striborova. To je predstava napravljena prema bajci Ivane Brlić Mažuranić. Priredili su ju glumci Scene Gorica iz Velike Gorice. Predstava je trajala 50 minuta i bila je prepuna zvučnih i svjetlosnih efekata. Kad sam čitala ovu bajku za lektiru, nisam tako zamišljala djevojku-zmiju i Domaće. Bilo je čuderno.

Paula Šercer, 4.a

HRVATSKI OLIMPIJSKI DAN

KOLONA BIJELIH MAJICA

U četvrtak, 10. rujna 2009. bio je lijep sunčan dan. Kao stvoren za šetnju. U našoj školi nije bilo nastave. U školu smo došli u 9.00 sati kako bismo obilježili Hrvatski olimpijski dan. Mi, učenici nižih razreda napravili smo dugačku kolonu djece i odraslih u bijelim majicama. Krenuli smo u zajedničku šetnju. Hodali smo do Čaraparije. Pratili su nas policajci koji su nam pomagali kod svakog prelaženja ceste. Oni bi tada zaustavili svo vozila.

Kad smo se vratili u školu, čekala nas je užina. Nakon užine i kratkog odmora, na igralištu smo igrali različite igre i zabavljali se. U šetnji i igrama ove su nam se godine pridružili i roditelji koji nisu bili na poslu.

Vida Ružić, 4.a



STRAH OD ŠKOLE

TKO SE BOJI

Na obrazovnom planu učenici i učitelji naše škole postižu zavidne rezultate o čemu govore brojni pokazatelji: rezultati vanjskog vrednovanja, rezultati na školskim natjecanjima, povratne informacije srednjih škola o pripremljenosti naših učenika. Svjesni smo činjenice da puno truda i ulaganja donosi plodove, ali i toga da visoki zahtjevi mogu kod učenika izazvati negativne osjećaje poput

napetosti i straha. Kako bismo riješili dilemu postoji li u naših učenika strah od škole ili ne, odlučili smo to ispitati putem anonimne ankete na kraju šk. god. 2008./09.

Anketom su bili obuhvaćeni svi razredi predmetne nastave: od 5.a do 8.b. razreda, ukupno 189 učenika koji su taj dan bili u školi. Smatrali smo korisnim saznati još neke informacije vezane uz odnos prema pojedinim predmetima. Kako bismo dobili

što vjerodostojnije podatke, odlučili smo se za pitanja otvorenog tipa u kojima su učenici bez ograničenja i sasvim slobodno mogli iznijeti sve što misle i osjećaju. Nadamo se da su to i učinili, jer smo dobili mnoštvo vrlo raznolikih odgovora. Nije ih bilo lako analizirati i razvrstati u kategorije, ali to je bio najbolji način da „iz prve ruke“ saznamo što nas zanima. Ovo je samo dio onoga što smo saznali:

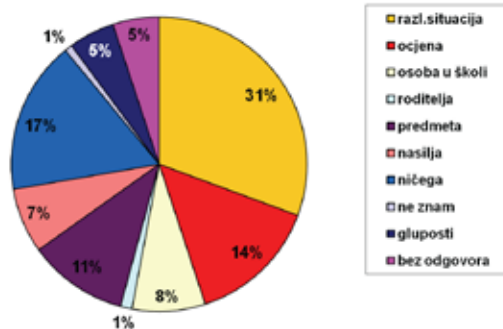
Na pitanje je li ih strah u školi, učenici su odgovorili:

Je li te je strah u školi?

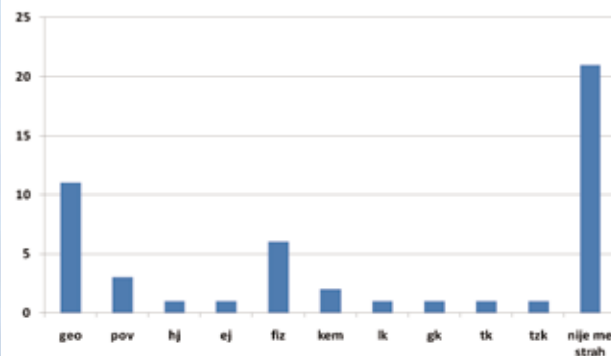
Razr.	DA	NE	bez odg.
5. (41)	36,6% (15)	63,4% (26)	-
6. (58)	25,9% (15)	70,7% (41)	3,4% (2)
7. (44)	11,4% (5)	88,6% (39)	-
8. (46)	17,4% (8)	82,6% (38)	-
Ukupno (189)	22,7% (43)	76,3% (144)	1% (2)

Na pitanje od čega najčešće doživljavaju strah, učenici su najčešće navodili provjere znanja i sve što uz njih ide (ocjene, predmete ili stroge učitelje) ali ima i onih čiji su se odgovori odnosili na nasilje. Valja napomenuti da će svi rezultati koji slijede biti izraženi u frekvencijama, tj. u apsolutnom broju odgovora u pojedinoj kategoriji, a ne u postocima.

Od čega te je strah u školi?



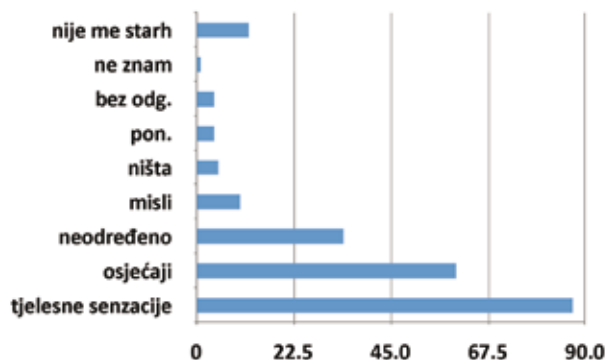
Sljedećim pitanjem htjeli smo se usredotočiti samo na strah od predmeta te smo pitali učenike kojih se nastavnih predmeta najviše boje. Evo ukupnih rezultata svih učenika od 5. do 8. razreda:

Strah od predmeta
5. do 8. razred

Zanimalo nas je i kako učenici doživljavaju strah u školi. Najviše odgovora odnosilo se na tjelesne senzacije: lupanje srca, različit oblici želučanih tegoba, glavobolje, drhtanje, hladnoća ili vrućina u tijelu, žmarci, jeza, potreba za nuždom. Neki učenici navodili su osjećaje, i to uglavnom negativne: strah, tugu, nervozu, zabrinutost, tremu, bespomoćnost, loš predosjećaj... Bilo je tu i neodređenih odgovora poput: grozno, glupo, strašno, čudno, loše, užasno, bez dodatnog objašnjenja. Pojedincima se strah očituje putem misli (zaborave naučeno, dezorijentirani su, misle samo o strahu ili da će dobiti jedinicu) ili kroz različite oblike ponašanja (sporo idu pred ploču, traže blizinu drugih, smiju se...).

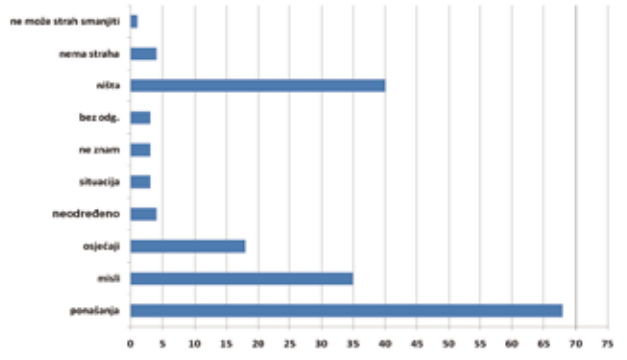
ŠKOLE JOŠ?

Kako se osjećaš kad te je strah?



Zanimljivi su bili odgovori na pitanje: „Što poduzimaš da smanjiš strah?“. Najviše ih se odnosilo na različita ponašanja: razgovaram s prijateljima, ponavljam gradivo, duboko dišem, jedem čokoladu, žvačem (ako mogu), smijem se, tiskam neki predmet, grizem nokte, trljam ruke, pijem vodu.... Velik dio učenika ne poduzima ništa, a dio njih pokušava mislima odagnati strah: razmišlja o nečem drugom, tješi se, zamišlja da test nije za ocjenu, „pozitivno“ misli ,uvjerava se da sve zna...Neki od njih više rade na osjećajima: pokušavaju se smiriti, opustiti, ohladiti se.

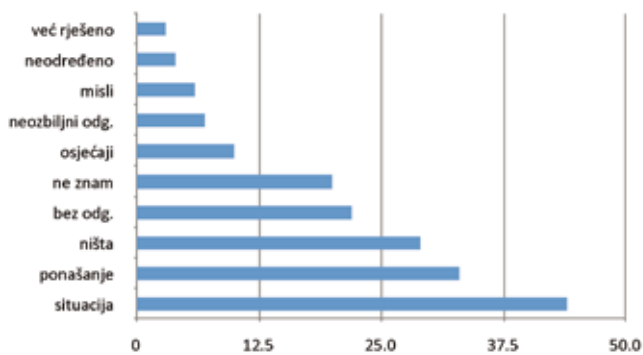
Što poduzimaš da smanjiš strah? - 5. do 8. razred



Kod pitanja „Što predlažeš da smanjiš strah?“, najviše se odgovora učenika odnosilo na situacije na koje u stvari oni nemaju ili imaju vrlo malo utjecaja: skratiti sat na 20 minuta, da učitelji budu manje strogi ili da manje ispituju, da testovi budu manji, duži odmori, manje gradiva..., ali i smireniji, bolji ili jednostavno drukčiji odnos učitelja prema učenicima.

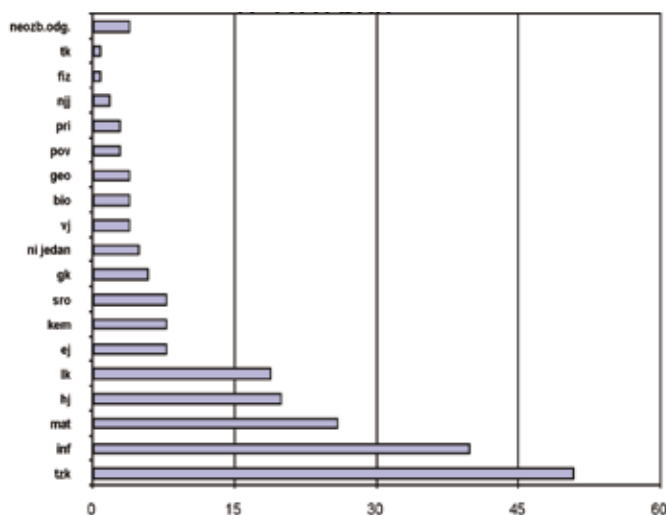
Na planu ponašanja, osjećaja ili misli navode ono što neki već i primjenjuju, što je vidljivo iz ranijih odgovora (više učiti, družiti se, suočiti se sa strahom, biti sigurniji ili, jednostavno, ne se opterećivati...).

Prijedlog kako smanjiti strah?



S ovih pomalo mučnih pitanja kojima smo „secirali“ strah, skrenuli smo na vedrija, pa smo pitali učenike koji ih predmet u školi najviše veseli. Ponovno napominjem važan podatak da su odgovori kao i na ranija pitanja izraženi brojem koji se odnosi na pojedini predmet, a ne postotkom. Evo ukupnih odgovora učenika od 5. do 8. razreda:

Predmet koji te najviše veseli, od 5. do 8. razreda

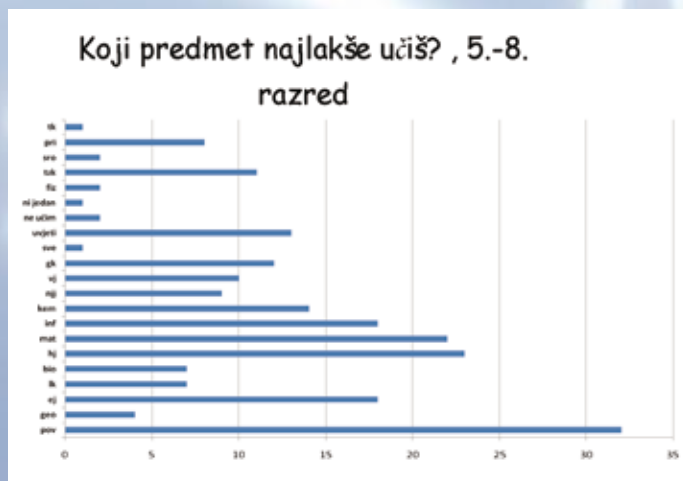


TKO SE BOJI ŠKOLE JOŠ?

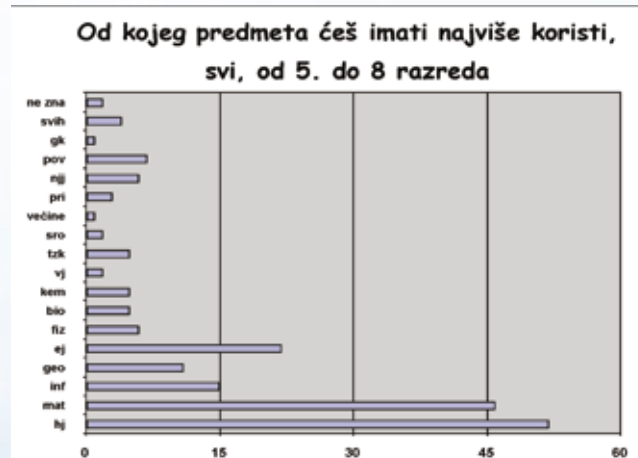
U nastavku je prikaz najzanimljivijih predmeta, kako ih vide učenici od 5. do 8. razreda.



Slijedilo je pitanje sročeno kao nezavršena rečenica „Najlakše učiš...“. Učenici su najčešće odgovarali navođenjem predmeta, ali je bilo i odgovora koji su se odnosili na uvjete učenja (uz glazbu, kad sam sama, uz knjigu).



Na pitanje „Od svih predmeta u životu će ti najviše koristiti znanje iz...“, učenici su pokazali zrelo razmišljanje navodeći najčešće glavne obrazovne predmete.



Na kraju su učenici ocjenjivali rad školske psihologinje u protekloj školskoj godini, onako kako je njima najlakše i najjednostavnije: ocjenama od 1 do 5.

Ocjene za rad psihologinje

Razred	Srednja ocjena	Br. uč koji nisu dali ocjenu
5	4,6	-
6	3,2	9
7	3,2	2
8	3,6	2
Sveukupno	3,6	13

Sugestije za poboljšanje rada psihologinje bile su također vrlo raznovrsne: od „otidite u drugu školu“ ili „nek nas pustite da živimo kak hoćemo“, preko vrlo konstruktivnih prijedloga o obradi učenicima zanimljivih tema, mogućim aktivnostima ili savjetima za postupanje s učenicima, do pohvala: „daje dobre ideje za učenje“ ili „uvijek je spremna razgovarati“...

Što reći na kraju? Bilo je izuzetno korisno i zanimljivo čuti „glas naroda“ i razmisliti kako škola izgleda iz perspektive učenika. Nama odraslima važno je čuti što vi djeco, mislite o našem radu, i još važnije, kako se osjećate u školi.

Hvala vam na vašim odgovorima, idejama, sugestijama... Nemojte se ljutiti ako se psihologinja pojavi u vašem razredu „opet s nekim papirima“ ili „stalno s nekim pitanjima“ jer, vjerujte, imate mnogo toga za reći i tako uvelike olakšavate naš rad. Škola je naša, zajednička, i jedino je zajedničkim snagama možemo učiniti boljim i ugodnijim mjestom za sve nas.

Elizabeta Haček, psihologinja

ZDRAVSTVENI ODGOJ DOBRO BI DOŠAO U ŠKOLAMA

Izjava dr. Zrinke Zvornik Legen

Dr. Zvornik održala je predavanje o spolnosti učenicima osmih razreda. Donosimo njezinu izjavu o uvođenju zdravstvenog odgoja u škole.

1. Koliko se dugo provode ovakva predavanja u školama?

Već niz godina, od 1998. Tada se školska medicina počela baviti isključivo preventivnom zaštitom zdravlja djece. Predavanja su uvijek vezana uz sistematski pregled osmih razreda. U petom razredu priča se o pubertetu, a u prvom srednje i ostalim razredima srednje o spolno prenosivim bolesnima.

2. Kako djeca reagiraju, jesu li im predavanja zanimljiva?

Djeca su zainteresirana, pogotovo ona vaše dobi, a i srednjoškolci postavljaju mnogo pitanja.

3. Što mislite, bi li bilo dobro uvesti seksualni odgoj kao predmet o školi?

Bilo bi dobro uvesti zdravstveni odgoj

u okviru kojega bi bio i seksualni odgoj. Premalo se zna i premalo primjenjuju određene preporuke o zdravom životu kao što su pravilna prehrana, nepušenje,

važnost redovitog kretanja, izbjegavanje neželjenih trudnoća. Svi ti faktori utječu na kvalitetu našeg života.

Tara Turopoljac, 7. b

Hrana kao lijek

Češnjak – ljekovita biljka, prirodni antibiotik, a ima i antikancerogena svojstva. Veoma je koristan za zdravlje srca i krvnih žila, smatra se korisnim u snižavanju visokog krvnog tlaka te sprječavanju preuranjena ateroskleroze.

Agurni – bogati su vitaminima C i B skupine, a zbog visokog sadržaja folne kiseline preporučuju se trudnicama i djeci u razvoju. Citrusno voće i njihovi sokovi zaštićuju tijelo svojim antioksidativnim sastojcima i jača imunološki sustav. Od agruma se uzgaja velik broj vrsta kao što su: limun, naranča, mandarinika, grejpfrut i dr.

Zeleni čaj blagotvorno djeluje na zdravlje ljudi pa se njegovim ispijanjem može smanjiti rizik od bolesti srca i krvnih žila, opasnost od rasta tumora, a djeluje i protuupalno.

Žuti čaj ubrzava izmjenu tvari, pospešuje probavu, stimulira razgradnju masnoća i čisti tijelo od toksina.

Maslinovo ulje – lako je probavljivo, a pomaže u borbi protiv raka, te usporava starenje. Dobro je za kosti i zglobove, kožu, jetru i crijeva. Pomaže kod šećerne bolesti i čira na želucu.

Orasasti plodovi – zdrave gričkalice kao lješnjak, badem, indijski oraščić... u njima se krije prava riznica prvorazrednih hranjivih tvari: obilje vitamina E, vitamina B skupine, te minerala (selen, bakra i magnezija).



Poslovice o zdravlju

Zdravome čovjeku svaki je dan praznik.
(Turska poslovice)

Prije spavanja pojedi jabuku i liječnik će kruha prosi ti.
(Engleske poslovice)

Dobar kuhar vrijedi pola liječnika.

Tri desetine liječi medicina, sedam desetina liječi pravilna prehrana.

Doručuj kao kralj, ručak podijeli s prijateljem, a večeru daj neprijatelju.

Voda je čudo bez kalorija.

Hrana će biti tvoj lijek, a ne lijekovi tvoja hrana.

Tko jede prije nego ogladni, liječniku daje kaparu.
(Njemačke poslovice)

Više vrijedi lijek održava zdravlje nego onaj koji istjeruje bolest.
(Francuske poslovice)

HIGIJENA
JE POLA
ZDRAVLJA

Kada sve treba prati ruke?

- uvijek kad izgledaju prljavo
- uvijek kad izvana dolazite kući ili na radno mjesto
- Kod poslova u kuhinji:
 - prije jela
 - prije kuhanja
 - nakon obrade sirovog povrća, mesa i ribe
- Pri korištenju sanitarnog čvora
 - poslije WC-a
 - nakon poslova oko zaprjanog rublja
- Kod kontakta s kućnim ljubimcima:
 - poslije čišćenja pribora
 - poslije igre
- Pri radu oko stana ili kuće:
 - poslije čišćenja
 - poslije rada oko cvijeta, sa zemljom i u vrtu

ŠTO JE HIGIJENA?

Higijena se poopćenno shvaća kao prevencija infekcija u osobnom okruženju zahvaćujući čistoću. U širem smislu higijena kao znanstveni termin održava zdravlje i zdravo življenje. Higijensko-sanitarne mjere ubrajaju se u opće mjere primarne prevencije zaraznih bolesti koje se stalno provode kako do bolesti ne bidošlo. Osobna higijena uključuje:

- pranje tijela i kose
- pranje ruku i lica
- pranju higijenu
- čišćenje odjeće, obuće i prostora u kojem živimo
- izbjegavanje diranja životinja prije jela
- izbjegavanje navika kao što je diranje nosa, lica...
- prestati gristiti nokte

VAŽNO JE PRATI ŽUBE DA BUDU ZDRAVI I BIJELE!

PERI RUKU I BAKTERIJE ĆE POBJEĆI BEZ MIKE!



*Kotlovnica
majstora
Radovana*

Razgovor s Radovanom Petkovićem, domarom i voditeljem filmske družine iz OŠ Ivanovec

- Ja sam Radovan Petković, rođen sam u Ivanovcu. Tu mi je obitelj, tu sam sagradio kuću...Završio sam školu za postolara, pa onda za tesara, potom sam položio ispit za dizaličara i za upravljanje građevinskim strojevima, neko vrijeme radio sam i u metalnoj industriji, a sad sam, evo, domar u Osnovnoj školi Ivanovec.

• Kako se u Vama probudila ljubav prema kameri i snimanju filmova?

- Kamera mi je oduvijek bila strast, ali dugo nisam imao vlastitu jer mi je novac uvijek bio potreban za neke druge, važnije stvari (gradnja kuće, obitelj...). Ljubav prema snimanju filmova počela je prije pet godina kad sam došao u školu i od tada samo raste.

• Kako ste zapravo došli na ideju da pokrenete filmsku družinu u školi?

- To se dogodilo sasvim slučajno. Škola je kupila kameru, a ja sam počeo snimati školske priredbe. S prvim snimljenim kadrovima rodila se i moja ideja o pokretanju družine. Uz stručnu pomoć ravnatelja izradio sam plan i program koji je prikazan za Dan škole. Dobio sam veliki pljesak i to mi je bila najveća nagrada i moje prvo javno priznanje. Tako je pokrenuta družina. U početku sam bio sam, a onda mi se pridružila profesorica Nataša Kralj.

• Kako to da ste baš Vi krenuli u Školu medijske kulture, a ne netko od učitelja?

MAJSTOR RADO

On nije Dalmatinac nego Međimurac. Nije ni kipar ni graditelj poput svog poznatog imenjaka, nego domar u osnovnoj školi. Baš kao i svi drugi domari i naš majstor Radovan ima svoju plavu kutu, zbirku najraznovrsnijeg alata i svoju kotlovnicu i marljivo obavlja sve svoje domarske poslove. Vjerojatno će se mnogi od vas sada zapitati zašto sam uopće odlučila razgovarati s njim. Odgovor je vrlo jednostavan. Prije nego što sam upoznala majstora Radovana Petkovića još nikad nisam čula da neki domar vodi u školi filmsku družinu, snima filmove i radioigre i bavi se digitalnom fotografijom. A ni to nije sve...

Pljesak koji je pokrenuo lavinu

• Opišite sami sebe u nekoliko rečenica.



Majstor i djeca

- U Školu medijske kulture najprije je krenula profesorica Nataša, ali bio je potreban i netko tko će se baviti tehničkom stranom filma. Nitko od učitelja nije bio zainteresiran, a ja sam već ionako bio u tome pu me poslali.

• **U kojim ste radionicama sudjelovali?**

- Prva je bila Montaža, pa Snimanje (Kamera), nakon toga Postprodukcija tona i ove godine Digitalna fotografija.

• **Sve to Vi sad učite članove filmske družine?**

- Da. Sve. Djeca sa mnom snimaju i montiraju snimljene materijale, traže i snimaju zvukove za radioigre, a u zadnje vrijeme sve više se bavimo i fotografijom.

• **Koliko je vremena potrebno da bi u Vašoj radionici nastao jedan igrani film?**

- Da bi nastao igrani film od desetak minuta, oko 200 sati rada.

• **200 sati rada na filmu plus Vaše**



Majstor i novinarke

i oko nje. Kad počne nastava, uglavnom radim s učiteljicom i djecom u studiju, ali često moram kombinirati oba posla. Odem, recimo, van kositi pa me djeca pozovu ako nešto „zapne“. Ili radim s djecom, pa učitelji dođu po mene jer treba nešto popraviti. Kad snimamo, ode i cijelo popodne.

• **Kakva je atmosfera kad se snima ili montiraju snimljeni materijali?**

- O, ima svakojakih trenutaka. Smijemo se, ljutimo, nerviramo... Za montažnim stolom provodim po nekoliko sati dnevno. To su trenutci kad živim s filmom i za film. Zastvorim se u studio i radim. Čak i kad radim svoje domarske poslove, događa mi se da u glavi prevrćem scene filmova i montiram.

• **Vašoj obitelji ne smeta kad Vas cijeli dan nema kod kuće?**

U početku je bilo malo teže, ali oni razumiju moju strast prema kameri, znaju da mi je to jako važno.

Foto – kino klub Ivanovec

• **Što vas je navelo da pokrenete Foto – kino klub u Ivanovcu?**

- Djeca završe osnovnu školu i onda priča stane. Mislio sam da bi bilo dobro zadržati srednjoškolce i nastaviti s njima raditi. To je kao neki nastavak filmske družine, samo kao izvanškolska aktivnost.

• **Gdje se sastajete?**

- Još uvijek nemamo svoj prostor, no zahvaljujući bivšem ravnatelju i sadašnjoj ravnateljici škole omogućeno nam je korištenje školskih prostorija. Tu smo subotom od 10 do 12 h. Dozvolili su nam, također, i da koristimo školsku opremu. Ja donesem i svoj aparat i kameru, djeca donesu što imaju pa se na taj način snalazimo. Nije nam baš lako, ali ja se borim. Sudjelujemo redovito na filmskim revijama i uvijek smo pri vrhu. To me motivira.

• **Koji su filmovi ove godine sudjelovali na reviji?**

- Foto kino klub predstavio se filmom „O’Š SE KLADIT“, a filmska družina škole sudjelovala je s filmom „PAUNAŠ“.

„Dojdi moje ružice glet“

• **Kako je došlo do suradnje s srednjoškolcima iz Tehničke i obrtničke škole u Čakovcu?**

- Ta se ideja rodila na županijskom natjecanju iz digitalne fotografije. Profesorica Biševac i ja bili smo članovi povjerenstva i ja sam joj tada predložio da bismo mogli organizirati zajedničku radionicu. Tema je bila cvijeće gornjega Međimurja, a kao rezultat nastala je izložba pod nazivom „Dojdi moje ružice glet“. To je bilo stvarno zanimljivo iskustvo i za nas kao voditelje, ali i za djecu koja su uživala i u

OVAN

obaveze koje imate kao domar...Koliko onda traje Vaše radno vrijeme?

- Koliko god treba! Obično u školu dođem u pet ujutro pa onda do pola osam kad počinje jutarnja smjena sve pregledam i napravim ono što treba napraviti u školi



Majstor Radovan u filmskom studiju



fotografiranju i biranju fotografija za izložbu.

• **Gdje je bila postavljena izložba?**

- U našoj školi. Fotografije su još tu, sad čekaju postavu u TIOŠ –u.

• **Suradujete li s još nekim školama?**

- Za sad ne, ali radim na tome. Bilo bi jako lijepo s još nekom školom postaviti zajedničku izložbu ili možda snimiti film

Operacija „INOVA“ i KUD „Katrūže“

• **Kako ste se našli na natjecanju mladih inovatora u Zagrebu?**

- Bio je objavljen natječaj i mi smo prijavili fotografiju, radio – igru i list. Kad su nas pozvali, ja sam išao s djecom predstavljati školu na Strojarskom fakultetu. Bilo me, moram reći, pomalo strah kako će sve to ispasti i hoću li se ja uklopiti tamo među sve te učene ljude. Na kraju je sve super ispalo. Dobro smo sve obavili. Fotografija je dobila brončanu, a list srebrnu medalju.

• **Aktivni ste i u KUDU „Katrūže“.**

Čime se ondje bavite?

- Moja je želja bila da ih pratim na svim nastupima i sve to snimam. Do sad sam im montirao i snimio tridesetak DVD-a. Tako ostaje zabilježeno gdje su sve bili i što su radili. Oni to čuvaju za neke buduće dane, da se može vidjeti kako se nekad pjevalo i plesalo. Neke od starih međimurskih pjesama mogu se čuti samo na tim snimkama.

Najveća nagrada i najveći uspjeh

• **Odakle crpate energiju za sve što radite?**

- Prvi pljesak koji sam dobio bio je pokretač svega. Svaki sljedeći dokaz je da je to što radim dobro i to mi je najveća nagrada. U tim trenucima zaboravim na sva ona rana buđenja i ostajanja u školi poslije podne da bi se odradilo ono što se nije stiglo u radno vrijeme. To me ispunjava energijom i budi želju da radim još bolje.

• **Što smatrate svojom najvećom uspjehom?**

- Moj najveći uspjeh je to što imam krasnu obitelj, imam svoju kuću i svoj auto i nikome nisam ništa dužan.

Leona Zelić, 7.b

Za sestru Martinu, sakristanku u crkvi svetog Nikole biskupa, saznala sam sasvim slučajno, u jednom razgovoru s prijateljima nakon župnog vjeronauka. Sestra Martina naoko nije uopće drugačija od ostalih časnih sestara. Jednostavna je, tiha, skromna, potpuno posvećena Bogu. Sada je u mirovini, ali još uvijek vrlo aktivno sudjeluje u životu i radu Crkve. Ipak, po nečemu jest posebna. Ona ima nešto, inače sasvim nespojivo s jednom opaticom. Svaku njezinu ruku krase po jedna tetovaža!

Odlazeći na ovaj razgovor, silno sam željela otkriti kako to da jedna opatica može biti istetovirana. Saznala sam i to, ali i mnogo, mnogo više...

• **Sestro Martina, odakle ste rodom?**

- Dolazim iz Bosne i Hercegovine.. Rođena sam u jednom malom selu u srednjoj Bosni. Mjesto se zove Golješnica, a pripada općini Žepče. Žepče je između

časna sestra?

- Ja sam zaista zahvalna Bogu što potječem iz jedne obitelji u kojoj su Bog, molitva i rad uvijek bili na prvom mjestu. To je jako utjecalo na mene pa sam već u 5. razredu razmišljala o tome kako ću svoj život posvetiti Bogu.

• **Kako je izgledalo vaše školovanje?**

- Bilo je to davne 1961. Iz mog kraja jako je malo djevojčica išlo u osmogodišnju školu. Išle su u redovnu četverogodišnju školu, dalje ne bi išle. Uglavnom bismo sve sami učili. Nama roditelji nisu mogli pomagati kao vama danas, jer oni nisu išli u školu.

• **Jeste li voljeli čitati školsku lekturu?**

- O, da. Jako sam voljela čitati. Posebno sam voljela pjesmice. Čak i one duže s lakoćom sam učila napamet i onda ih, onako sva važna i ponosna, recitirala mami.

• **Jeste li u mladosti imali simpatije i zaljublivali se poput drugih djevojaka?**

- Da, jesam! To je sasvim normalno za jednu zdravu, mladu osobu. No za mene je Bog uvijek bio prva i jedina ljubav, pa sam uz Njegovu pomoć uspjela nadvlada-

SESTRA MARTINA

Zenice i Doboja. To je jedno malo mjesto, jedna mala Hrvatska enklava s 15 000 Hrvata. Ima i Muslimana i Srba, ali ima i tolerancije, tako da nema problema sa suživotom.

• **Kakvo je bilo Vaše djetinjstvo?**

- Vrlo se rado sjetim tog razdoblja svog života.. Bilo je mnogo radosti, veselja, igre. Kao dijete sam kroz igru i mnogo učila. Mama me, na primjer, učila tkati. Napravila bi mi mali tkalački stan, dala mi malo materijala, malo potke, i ja bih igrajući se na njemu usput učila tkati. Učila sam i plesti, vesti, kuhati, obrađivati lan, ali sve kroz igru! Imam i tu sreću što imam dvije mlađe sestre pa smo se nas tri zajedno igrale čuvajući stoku. Uglavnom, moje je djetinjstvo bilo jako lijepo, i zahvalna sam na svemu što sam tada naučila.

• **Male djevojčice maštaju da će kad odrastu postati balerine, pjevačice, glumice...Jeste li Vi oduvijek željeli biti**

ti sve druge izazove.

• **Sjećate li se tko Vam je onda bila najbolja prijateljica?**

- Sjećam se. To je bila jedna djevojka koja je išla sa mnom u školu i zvala se Marija Antolović. Kasnije smo se razišle, otišle smo svaka svojim putem. Ona je otišla u Slavoniju, udala se, a ja sam otišla u samostan, tako da se rijetko vidamo

• **Razlikuju li se današnja djeca od one s kojom ste vi nekada rasli i provodili djetinjstvo?**

- Djeca su uvijek djeca, i svakom je djetetu potrebna ljubav i igra. Mislim da bi djecu i danas trebalo još od malena učiti raditi i upućivati na ono pozitivno.

• **S koliko ste godina položili zavjete?**

- U samostan sam otišla po završetku 8. razreda. Nakon 18. godine položila sam prve zavjete, a vječne zavjete položila sam u 24. godini.



Tajana Vidović
i sestra Martina

– OPATICA S TETOVAŽOM

• **Kako je to prihvatila Vaša obitelj?**

- Moji su roditelji bili vrlo sretni kad sam im rekla da sam odlučila otići u samostan. Uvijek su mi bili potpora. Jedino su se pomalo pribojavali hoću li ja to moći i hoću li biti ustrajna u tome. Bila bi za njih velika sramota da sam otišla u samostan, a onda odustala i vratila se kući. Započeti školu, a ne ju završiti, u ono je vrijeme bilo neprihvatljivo.

• **Je li Martina vaše krsno ime?**

- Moje krsno ime je Manda, a redovničko sam dobila na dan kad sam primila i redovničko odijelo. Tim sam činom postala jedan potpuno novi čovjek: po svom opredjeljenju, po oblačenju, po zavjetima. Novi život – novo ime! Danas promjena imena više nije nužna. Može se zadržati i krsno.

• **Što za Vas znači biti časna sestra?**

- Za mene to znači biti potpuno

predana Bogu i na pomoć ljudima, bez nekakve računice.

• **Kako ste dugo ovdje, u Čakovcu?**

- U Čakovcu sam tri i pol godine. Znači, već četvrtu godinu. Nakon isteka mog mandata kućne poglavarice u Koštar Ivaniću, dobila sam redovni premještaj. U Čakovcu je u to vrijeme trebalo nekoga za sakristiju, a budući da sam ja obećala poslušnost svojim poglavarima, naravno da sam pristala doći.

• **Objasnite nam što ustvari radi sestra sakristanka,?**

- Sestra sakristanka priprema sve za svetu misu kao i sva liturgijska događanja: molitve, klanjanja... Osim toga, brinem se o čistoći crkvenog posuđa, crkvenom rublju, izrađujem cvjetne aranžmane za crkvu. Jednostavno, brinem se za čistoću i urednost crkve. Otvaram i zatvaram vrata. Naravno, tu sam i za ljude koji često dođu sa

svojim potrebama i problemima pa malo popričam s njima, pokušam im pružiti riječ utjehe., Molim za njih, molim s njima.

• **Čuli smo da ste vrlo kreativni i da su vaši cvjetni aranžmani posebno lijepi. To vam je hobi?**

- Ma nije mi to hobi, nego još jedan posao koji radim s ljubavlju. Ja se svakom svom poslu potpuno predajem, nastojim ga napraviti najbolje što mogu..Trudim se....

• **Što onda radite u slobodno vrijeme?**

- Jako volim čitati i sve svoje slobodno vrijeme koje imam provodim čitajući. Uglavnom čitam knjige duhovna sadržaja, ali volim i knjige s drugom tematikom. Pročitala sam, na primjer, sva djela Ive Andrića. Prije sam vezla, radila sam puno ručnih radova, ali mi oči više ne daju... Ponekad pogledam i televizijski program. Volim „Milijunaša“

• **Možete li nam opisati život u sa-**





Sakristija, radno mjesto sestre Martine

mostanu?

- Život u samostanu je vrlo lijep i sastoji se od molitve, rada i reda. Imamo pravila kojih se trebamo držati, kao i u svakoj obitelji, a osim toga imamo i zavjete koje smo položili i koje smo obećali Bogu preko svojih poglavara, unutar svoje redovničke zajednice kojoj pripadamo.

• Kakav je odnos između vas sestara i otaca franjevacu?

- Mi smo jedna neovisna redovnička zajednica, ali na službu u samostanu. Znači, ne ovisimo jedni od drugih, svatko ima svoja pravila i tu nema nikakvih problema. Mogu reći da među nama vlada sklad, razumijevanje i međusobno poštovanje. Jedni smo drugima uvijek spremni pomoći.

• Znamo da postoje različite zajednice sestara: sestre uršulinke, karmelićanke,... Kojoj zajednici Vi pripadate?

Ja pripadam zajednici Školskih sestara

trećeg reda svetog Franje, bosansko-hrvatske provincije, sa središtem u Sarajevu.

• Otkrijte nam tajnu vaše tetovaže!

- A, da! Moja tetovaža! Svi me pitaju za nju!. Kad bi pater Josip krizmanićma rekao da ne smiju praviti tetovaže po rukama, svi bi odmah pitali: "A kako sestra Martina može, a mi ne?" Ovako... Ova tetovaža potječe još iz onih vremena kad su Turci bili u Bosni i Hercegovini. Njome su se označavala kršćanska, posebno ženska djeca.

• Zbog čega?

- Turci su u to vrijeme djevojke odvodili u Tursku, za svoje... možemo to reći... hareme. One koje su imale tetovažu, bile su zaštićene. Na taj su način roditelji označavali i branili svoju djecu od Turaka. Znači, to je bio svojevrsni zaštitni znak za kršćanske djevojke.

• Kako ste se odlučili tetovirati?

- Sjećam se, imala sam tada 5 ili 6 godina. Bila sam mala i sve što sam vidjela kod drugih, bilo mi je zanimljivo. Tako sam i kod nekoliko djevojaka vidjela ovakve tetovaže. Radila ih je jedna žena u selu. Zvala se Ljuba. Došla sam mami i samo rekla: „Mama, mogu li i ja ići da mi teta Ljuba nabocka križ?“ Mama je pristala i tako sam ja dobila tetovažu, a teta Ljuba od mene šaku bombona!

• Kako su se nekad radile tetovaže?

- To vam nije bilo kao danas. Zategli bi vam kožu na ruci i onda pomoću čađi od petrolejke i oštne igle nabockali što ste već htjeli. Kasnije se sve to zamotalo nekom krpom i tako stajalo tjedan dana. Kad bi se to skinulo, napravila bi vam se neka kožica koja bi brzo sama otpala. Ne vjerujem da su tada postojala neka posebna dezinfekcijska sredstva, a ako i jesu, naša teta Ljuba za njih nije znala. Ipak, ništa se nikada nije inficiralo, ali je bilo jako bolno.

• Nedostaje li Vam obitelj, Bosna?

- Nedostaju mi, ali ne previše jer imam svoju redovničku obitelj, svoju zajednicu koja se o meni brine i imam sve što mi je potrebno za život. U kontaktu sam sa svojom obitelji, skoro se svakodnevno čujem s njima, a vrlo ih rado i posjetim pa podijelimo probleme. Baš sam sad između Božića i Nove Godine bila kod kuće i bilo je lijepo.

• Tko su Vaši uzori?

- Moji su uzori blaženi Alojzije Stepinac, papa Ivan Pavao II, majka Terezija, a posebno moja utemeljiteljica, časna majka Margareta Kuhar, koja još nije proglašena blaženicom, ali je cijeli svoj život posvetila djeci i napuštenim djevojkama za koje je otvarala domove i prihvatilišta.

• Kad biste se mogli vratiti u prošlost, biste li išta u svom životu promijenili ili učinili drugačije?

- Da se sto puta vratim u prošlost, bila bih ovo što jesam. Časna sestra.

Često nam se nešto učini monotonim i nezanimljivim na prvi pogled, ali ja sam upravo naučila da uvijek treba zagrepsti ispod površine i proviriti u unutrašnjost. Sestra Martina pravi je dokaz istinitosti ove tvrdnje. Ona je baš kao biser koji se skriva u jednoj naizgled sasvim običnoj, svojoj školjci. *Tajana Vidović, 8. a*

U 6 sati ujutro krenula sam s obitelji prema zagrebačkoj zračnoj luci Svi smo bili uzbuđeni i nestrpljivi, jer 5 dana u jednom od najpoznatijih gradova na svijetu nije nešto što se događa svaki dan.

Zračna luka „Pleso“ i prva iznenađenja

Najprije je, naravno, trebalo podići karte. Avion smo čekali puna 2 sata, ali nam nije bilo teško. Gledali smo dućane, čitali časopise...Prije ulaska u međunarodnu zonu morali smo proći kroz razne sigurnosne mjere. Tamo se skupljaju svi punici bez obzira na to kamo putuju, a mi smo naletjeli na cijelu hrvatsku rukometnu reprezentaciju! Nagađali smo kamo idu i potajno se nadali da će ući u naš avion. Na zemlju nas je spustio tata koji se sjetio da sljedeći tjedan igraju u Grčkoj, pa smo ih ubrzo morali zaboraviti jer je ukrcavanje počelo.

Prvi pogled na avion. Hm...očekivala sam da će biti veći. No, dobro...ne možemo baš sve imati. Kada se avion odvojio od zemlje, osjećala sam se posebnom. Ipak sam prvi puta u avionu!

Evo još jednog iznenađenja! Nisam znala da ima i muških stjuardesa! Toga nema ni u filmovima! (Ubrzo sam došla do zaključka da ne bi bilo loše da ih ima i više jer naša dvojica uopće nisu za odbaciti. Dapače, vrlo su zgodni i simpatični!)

Nakon sat i pol evo nas iznad Pariza. Počinju pripreme za slijetanje.

Prvi susret s Parizom

Pariški aerodrom među najvećima je u Europi. Stvarno je ogroman, pun trgovina, a proteže se na nekoliko katova. Na svu sreću, nije nam trebalo puno da nađemo podzemnu željeznicu, jer smo bili dovoljno mudri da na put ne odemo bez karte.

S ukrcavanjem na vlak, započelo je naše putovanje Parizom. Preko interneta



AIR MAIL
AIR MAIL
AIR MAIL



Putopisna

reportaža

Pariz

Pozdrav iz Pariza

„PARIS, C'EST LA FRANCE“





Trijumfalna vrata

smo rezervirali B&B (bad and breakfast). Odsjeli smo u apartmanu petnaest minuta udaljenom od centra grada. Domaćin je bio jako ljubazan, i svako nam je jutro sam pekao muffine, pripremao pudinge i išao jako rano u pekaru po svježe roščiće.

Prvi dan

NOTRE DAME (Prvi put)

Znamenita crkva bila je prvo što smo poželjeli posjetiti. Nažalost, dočekala su nas zaključana vrata pa smo se morali zadovoljiti razgledavanjem i fotografiranjem izvana, no i to je bio doživljaj. Osim što zadivljuje veličinom, njezini su zidovi

puni skulptura lavova, svećenika i nekih neobičnih likova koji u rukama drže vlastitu glavu! Nakon toga, krenuli smo prema trgu, na mjesto gdje se nekad nalazila legendarna tvrđava Bastille, koja je označila početak francuske revolucije. Danas su od nje ostale samo naznake zidova na tlu.

Drugi dan

VERSAILLES

To je bila prva znamenitost u koju smo ušli. Najveći i najljepši dvorac u Parizu pun zasljepljujućih zlatnih ukrasa. Ondje je živjela francuska kraljevska obitelj. Svaka je soba dvorca posebna, raskošna, i svaki je njihov dio oslikan. A tek vrtovi! Cijele ne bismo uspjeli po-

gledati ni da smo tamo ostali čitav dan! Šetali smo njima praćeni tihom glazbom. Tu je svaka biljka, svaki listić oblikovan do savršenstva. Nažalost, vodoskoci nisu radili, ali je i brz njih sve izgledalo čarobno. Osjećala sam se kao da sam se vratila u prošlost, u 18. stoljeće. Samo mi je još nedostajala kočija s konjima i jedna krasna, velika krinolina.

CHAPPS ELYSEES

... ili Elizejske poljane, je ulica duga osam kilometara, ali smo mi propješačili samo dva. Duž cijele ulice nižu se ogromni, raskošni dućani, a otkrili smo i jedan lijepo uređeni park. Ljudi su ležali ili sjedili na travi, a neki su od njih mirno jeli svoje ručkove ili užine. Nakon šetnje od dva kilometra, stižemo do Trijumfalnih vrata. Njih su sagradili za doček Napolenu kad se vraćao iz borbe. Ona su poput središta Pariza, jer mnoge ulice baš tu završavaju ili počinju.

SEINA

Za kraj dana priuštili smo si vožnju Seinom, rijekom na kojoj je nastao Pariz. Budući da je bio prvi dan ljeta, dan koji Parizani posebno slave, ljudi su plesali i pjevali duž njezinih obala.

Treći dan

NOTRE DAME (Drugi put)

Opet sam posjetila Notre Dame, ali sam ovaj put razgledala i njegovu unutrašnjost. Čim sam ušla, našla sam se obasjana zlatom i raskoši. Doživljaj je bio neponovljiv, tim više što sam nedavno gledala i film „Zvonar crkve Notre Dame“.

POMPIDOU

To je muzej, ali ne običan. Sve cijevi koje bi trebale biti unutar zidova, nalaze se vani. Cijela zgrada je takva. A unutra je muzej suvremene umjetnosti. Više - manje današnji strojevi, moderni kipovi, igračke....Nismo sve stigli pogledati, jer smo morali dalje...

MORTMARTE

Mortmarte je jedino veće brdo u Parizu. Prvo smo podzemnom željeznicom došli u podnožje brda pa se potom popeli gore. Bilo je puunoo ljudi. A na jednom od trgova, samo slikari. U Sacre Coeur, crkvu na vrhu brda, nismo ušli jer je bila zatvorena, ali se na njezinim stepenicama odvijalo nešto vrlo



Disneyland

zabavno i zanimljivo. Dvojica crnaca izvodi-
la su vratolomije s nogometnom loptom.
Jedan se čak s loptom na glavi popeo do vrha
električnoga stupa!

NAPOLEONS TAMP

...ili Napoleonova grobnica zapravo je
ogromna crkva u kojoj se nalazi njegov grob.
Sav od mramora, jednostavan, a ipak pose-
ban. Bonton crkve nalaže da se kod ulaska
najprije treba pokloniti velikom vojskovođi.

NA VRHU EIFFELOVOG TORNJA

Na kraju tog dana popeli smo se na
vrh Eiffelovog tornja. Istina, da smo čekali
sat vremena da bismo uopće ušli, ali se is-
platilo. Isprva me u liftu bilo strah, ali me
brzo prošlo. Nije ni čudo da te svi strahovi
prođu kad vidiš veličanstven prizor koji se
pruža s tog tornja. U jednoj prostoriji bili su
označeni svi glavni gradovi svijeta. Za svaki se
moglo točno vidjeti u kojem se pravcu nala-
zi i koliko je udaljen od nas. To mi je do tada
bilo nešto najljepše i najzanimljivije što sam
vidjela. Ali najbolje tek slijedi...

Četvrti dan

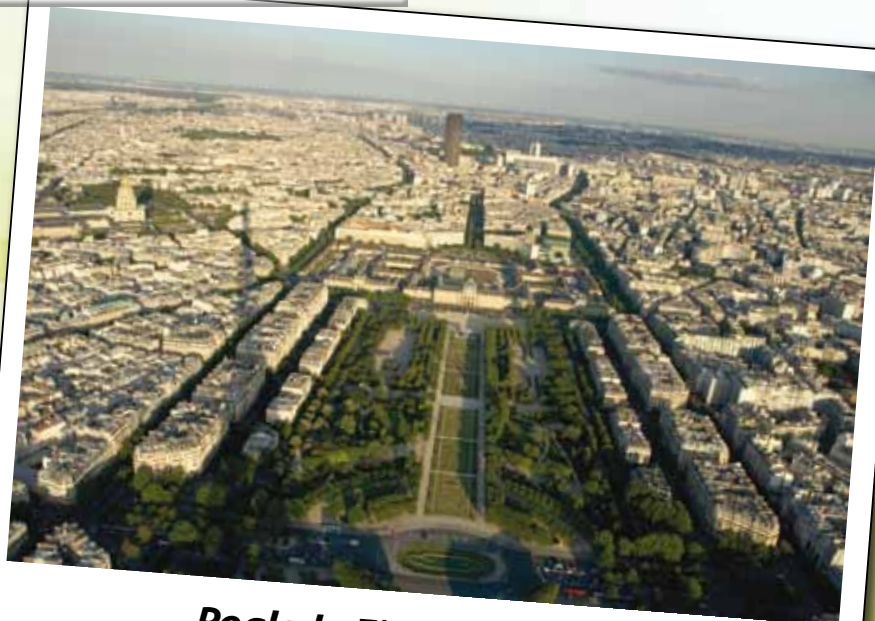
DISNEYLAND

Ovaj je dan u cijelosti rezerviran za Dis-
neyland. Došli smo tamo oko 9 sati ujutro.
Nestrpljivost je bila prevelika. Kad smo na-
pokon ušli, mama je bila presretna. Ipak je
ona više-manje bila zadužena za organizaci-
ju pa je odahnula kad je sve prošlo po planu.

To je bilo kao da si ušao u neki drugi sv-
ijet! Svijet bajki u kojem nema tmurnog vre-
mena i zlobe. Prolazili smo kroz indijansko
selo, arapski grad, džunglu, špilje...

Zatim smo jurili na „Big Tunder Moun-
tainu“. To je vlakčić koji najprije vozi ispod
vode, a zatim se popne na otok i tamo te
vrti gore, dolje, lijevo, desno... Najviše me
se dojmilo veliko kino u kojem se prikazu-
ju isječci poznatih crtića. Tamo smo i ručali
jer je unutra i nešto poput McDonaldsa.
Prilično je skupo, a hrana baš i nije nešto.
Oko 12 sati gledali smo paradu svih lik-
ova. Vozili su se parkom zajedno sa svojim
kućicama ili dvorcima. Jako sam se začudila
kad sam vidjela da „Minnie“ ima tjelehran-
itelje i da se djeca mogu slikati s njom samo s
druge strane uzeta.

Tog dana uspjela sam konačno i nešto
kupiti: jastuk s Mikijem Mausom, i privjesak
za ključeve. Iz parka smo krenuli tek navečer,
kad su nam rekli da se zatvara.



Pogled s Eiffelovog tornja

Peti dan

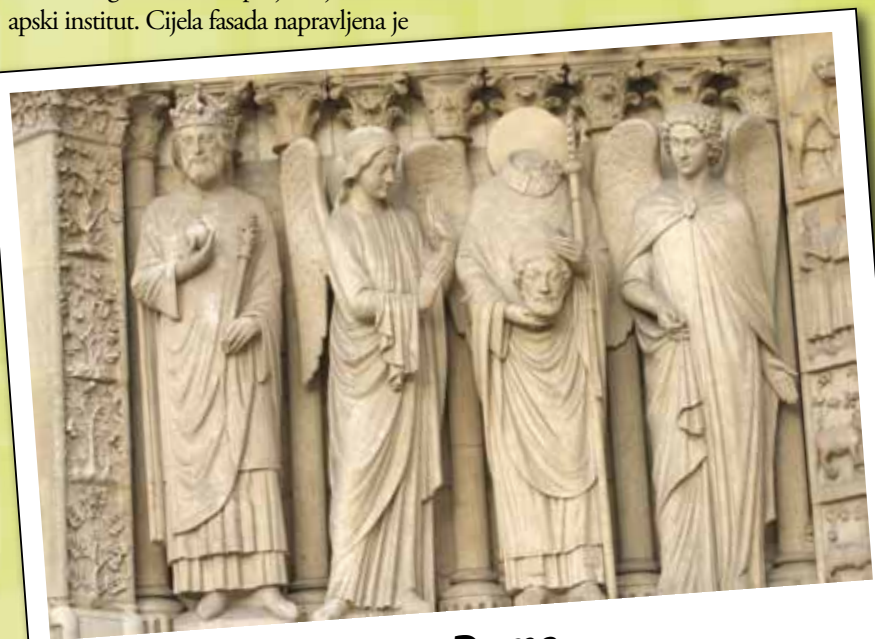
LOUVRE

Dok smo išli prema Louvreu, prošli
smo kraj trga „Jardin Palais Royal“. Vrlo
je simpatičan, pun zanimljivih ukrasnih
stupića, ali su ga nažalost preuređivali, pa
ga nismo mogli fotografirati. Louvre je
najveći muzej u Europi. Nismo baš mogli
sve pogledati jer smo imali malo vreme-
na. Zato smo nakon kraćeg razgledavan-
ja poznatijih kipova i slika odmah požurili
vidjeti onu najpoznatiju. Mona Lisu. U
njezinoj je prostoriji bilo više ljudi nego u
cijelom muzeju (bar se meni tako činilo).
Uspjela sam se progurati do prvog reda.
Sika je stvarno nekako posebna...tajan-
stvena. Toga smo dana posjetili još i Ar-
apski institut. Cijela fasada napravljena je

od fotoćelija u obliku krugova koji se otvara-
ju i zatvaraju ovisno o jačini dnevnoga svjetla.

Zadnja postaja

Natrag na francuski aerodrom! Dok
čekamo, mama i ja još šetamo i razgledava-
mo dućane. Brzo je vrijeme proletjelo, pre-
brzo. Ukrcavamo se. Zadnji pozdrav s Par-
izom. Dok letimo iznad grada svjetlosti i
ljubavi, kroz glavu mi prolaze svi lijepi tre-
nutci ovoga nezaboravnog izleta. Snimila
sam više od 1000 fotografija, vidjela uživo
više crnaca nego ikada i uvjerila se u istinitost
one stare poslovice: „Paris, c'est la France!“
(Pariz, to je Francuska.) *Tea Franjić, 7.b*



Notre Dame





Zaanse Schans

Putopisna

reportaža

Nizozemska

U LOVU NA VJETRENJAČE

Nizozemska, zemlja klompi, bicikala, zelenila i vjetrenjača, mjesto je u kojem je lijepo živjeti. Ljudi su ljubazni, susretljivi i sve djeluje nekako opušteno

i smireno. Posebno su me oduševili zeleni pašnjaci kraj autocesta na kojima pasu krave koje su me podsjetile na one s omot-

nica „Milka“ čokolade. U lipnju 2009. posjetila sam države Beneluksa, a u Nizozemskoj sam boravila tjedan dana. Čim sam se smjestila u Beekbergenu, nizozemskom odredištu za sport i rekreaciju, moja je norveška avantura započela.



Zwolle

Amsterdam

U Amsterdamu sam najprije posjetila muzej Van Gogh. To je mjesto na kojem se može vidjeti više od 200 originalnih slika tog velikog i genijalnog umjetnika. Priuštila sam si nekoliko sati uživanja u njegovim djelima, no za to bi, zapravo, trebalo izdvojiti nekoliko dana.

Nakon Van Gogha nešto potpuno drugačije. Muzej voštanih figura «Madame Tussauds». E, tu mi je bilo stvarno super. Sa svih stran gledale su me voštane



figure raznih pjevača, glumaca, političara, mudraca, princeza, kraljeva...

Uistinu sam imala osjećaj da prolazim uz pravog Johnnija Deepa, Angelinu Jolie, Brada Pitta, Oprah, Charliea Chaplina, Georga Busha... Nezaboravno!

Sve ulice u Amsterdamu izgledaju slično. Kuće su spojene mostovima, većina ima velike prozore i mnogo cvijeća, no zanimljivo je da na prozorima uglavnom nema zavjesa.

Ja ću posebno upamtiti dvije. Jednu, u kojoj sam obišla kuću velikog slikara Rembrandta i drugu, u kojoj je živjela najpoznatija žrtva genocida nad Židovima, djevojčica Ana Frank.

Nađete li se u Amsterdamu, nemojte zaobići ni trg Dam kao ni živopisne kanale Herengracht i Prisengracht.

Rotterdam

Rotterdam je najveća europska luka. Pun je velikih brodova i ogromnih skladišta, ali ima i vrlo zanimljivu arhitekturu. Posebno su mi se sviđjeli stanovi koji izgledaju kao da su okrenuti naopačke. Tu sam po prvi puta u životu vidjela da postoje garaže za bicikle.

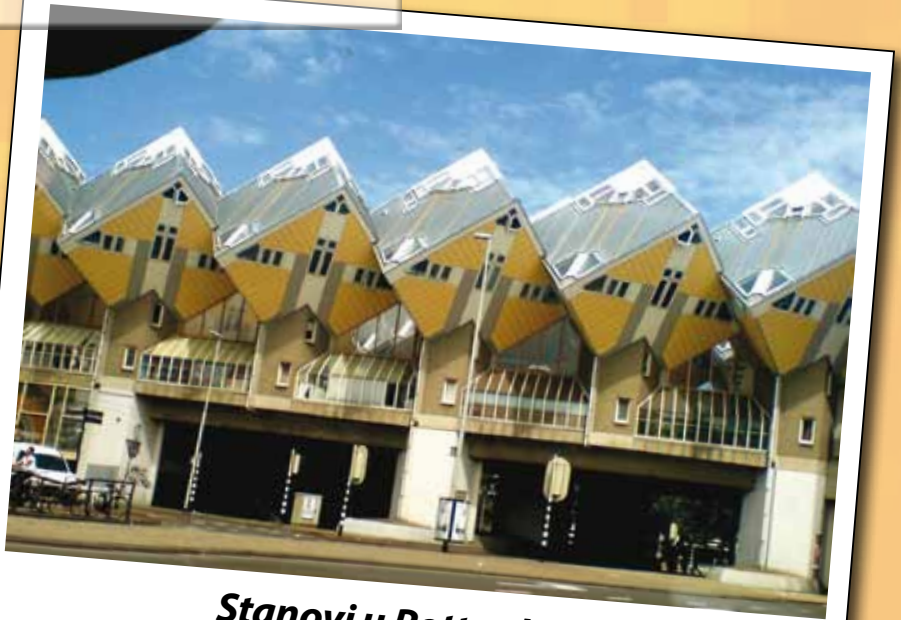
Delft

Sveučilišni centar koji je poznat i po izradi porculanskih predmeta. To je ujedno i grad u kojem se može vid-

jeti jako puno bicikala. U Nizozemskoj je bicikl i inače vrlo popularno prijevozno sredstvo, a ljude se često može vidjeti kako se odmaraju na zelenim površinama što bi kod nas djelovalo prilično čudno.

Den Haag

Haag je grad s mnogo modernih i visokih poslovnih zgrada i krasnom gradskom vijećnicom. Za boravka u ovom modernom gradu posjetila sam nekoliko međunarodnih sudova, a vidjela sam i poznati zatvor u kojem svoje kazne odslužuju i neki od zločinaca iz Domovinskog rata.



Stanovi u Rotterdamu

Zaanse Schansu

Prekrasno mjesto s mnogo starijskih vjetrenjača i pašnjaka. Ondje se još od davnina proizvodi izvrsna čokolada. Naravno da joj nisam odoljela i mogu vam reći da me oduševila. U Zaanse Schansu moguć je i ulazak u starinske vjetrenjače pa turisti mogu vidjeti kako se koriste i kako rade. Tjedan dana u ovoj zanimljivoj zemlji brzo je prošlo. Oduševila me svojom jednostavnošću s jedne i suvremenosti s druge strane, a u njezine zelene pašnjake i živopisnu prirodu čovjek se naprosto mora zaljubiti.

Ena Raonić, 7.a



Amsterdam



Madame Tussauds





"SMJEŠKIĆI"

Vaši „Smješkići“ bili su opet jako važni. Za „Grlicu“, izdvajamo neke od naših...



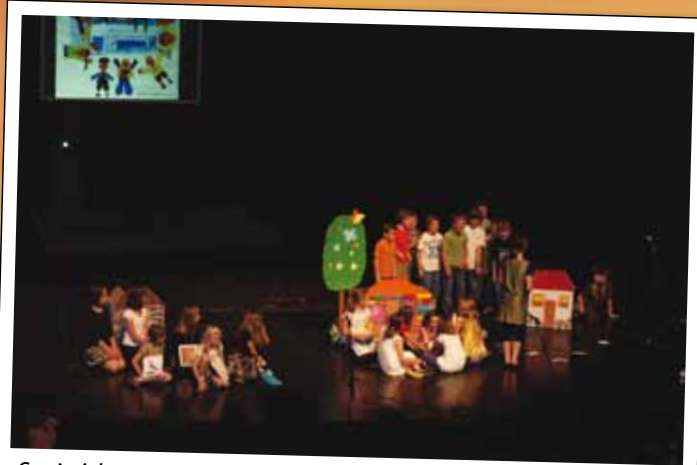
Na izboru za dječju gradonačelnicu Lei je prva čestitala predsjednica Koordinacijskog odbora Grad Čakovec - prijatelj djece, doktorica Marija Hegeduš Jungvirth.



Prva dječja gradonačelnica članica je našeg Dječjeg foruma „Smješko“.



U povodu Dana planete Zemlje, „Smješkići“ i ekološka skupina uredili su školski okoliš te ga obogatili novim stabalcem.



Svoja iskustva o našim pravima i obvezama prikazali smo kroz poznate bajke scenskom igrom „Dječja prava i obveze“.



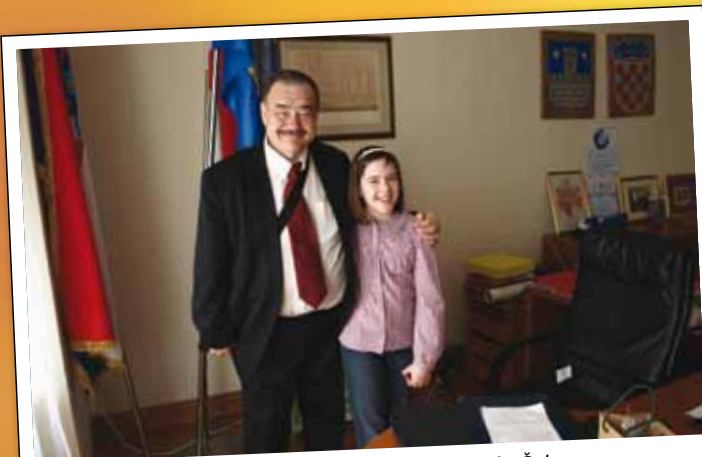
S radionicama „Dječja prava u prošlosti“ i „DA – ljubavi, NE – zlostavljanju“, predstavili smo se na 15. susretu dječjih foruma u Banjolu na otoku Krku.



ŠKO" U AKCIJI

vrijedni. Putovali su, održavali radionice, dobili prvu dječju gradonačelnicu...
 ših najzanimljivijih aktivnosti.

Pripremio: Hrvoje Novak, 5. b



Gradonačelnik i gradonačelnica Grada Čakovca
 udruženim snagama za dobrobit djece.



Ugostili smo članove DF „Sreća“ iz OŠ Kuršanec.
 Zajedno smo se igrali, ali i radili.



Dječje vijećnice Lea i Laura sudjelovale su u plesnoj radionici
 na 3. susretu gradova/općina prijatelja djece u Požegi.



Forumašice Ena i Aleksandra bile su dio velike ekipe Grada
 Čakovca na 3. susretu gradova/općina prijatelja djece u Požegi.



Dječja gradonačelnica Lea svoj djeci grada Čakovca
 uputila je čestitke prvog dana Dječjeg tjedna.

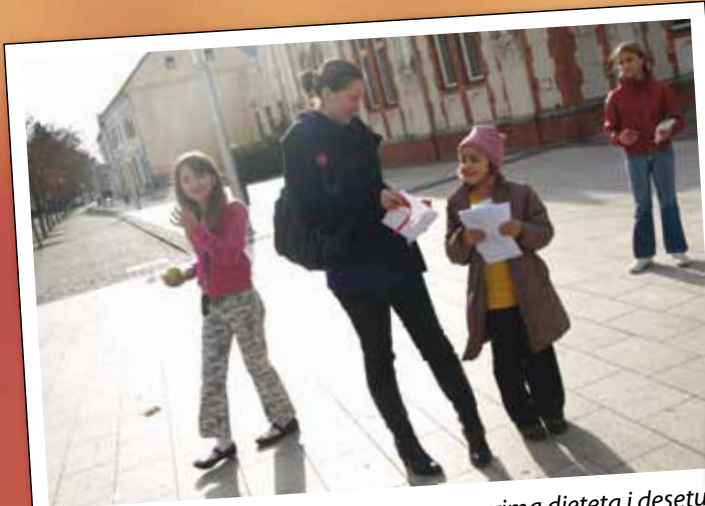


U povodu Dječjeg tjedna dječja gradonačelnica Lea Pongrac i pred-
 sjednik Gradskog vijeća grada Čakovca Gordan Vrbanec sazvali su
 svečanu sjednicu Dječjeg gradskog vijeća.
 Sjednici su se prvi puta odazvali i „veliki“ vijećnici.





"SMJEŠKO" U AKCIJI



Dvadeset godina Konvencije UN -a o pravima djeteta i desetu godišnjicu gradova/općina prijatelja djece obilježili smo Tjednom zdravlja. Građanima smo dijelili letke i jabuke.



U povodu Međunarodnog dana djeteta srdačno nas je primio župan Međimurske županije, gospodin Ivica Perhoč.



Dječji vijećnici Lea, Hrvoje i Laura na 5. susretu Dječjih gradskih vijeća Republike Hrvatske, u društvu voditeljica Zdenke Novak i Katarine Pahek Čajić, predsjednice Koordinacijskog odbora Grad Čakovec – prijatelj djece Marije Hegeduš Jungvirth, te zamjenika gradonačelnika Veselina Biševca.

Dear Katarina,

while I was reading the OK magazine, I came across your article and I decided to write to you because our teacher said we had to write to somebody. At least we both like reading the same magazine.

I am fourteen years old and I live with my sister and my parents in Croatia. I see my parents very often which makes me very happy. My Mum works at the Faculty of primary teachers' education in Čakovec. Sometimes she works long hours. I don't think her job is more interesting than my Dad's.

My father works in Elting. He often works long hours because buildings have to be constructed as soon as possible. He is a very good parent and I can talk to him about everything. I go out on Fridays and Saturdays and my parents want me to be back by ten o'clock but if there is a concert I can stay out late because my parents are there too.

History and Geography are my favourite school subjects so I'd like to be a history- or geography teacher. My sister likes Geography, too. She also likes Physics. She is seventeen years old and she goes to Grammar school Čakovec. She attends dance classes. Sometimes I tease my sister. She has a lot of friends. I don't have a best friend because I try to be good with everybody.

This weekend I'm going out with my friends. We'll have lots of fun.

Love Tena

Written by: Tena Turk, 8.a



ZooZoo fruit sneakers

We have decided to develop a new brand of sneakers. We will call it ZooZoo fruit sneakers. ZooZoo fruit sneakers are made for teenagers. We believe that this product will be popular with those who are interested in fashion and music. There are several similar products on the market. One of them is Converse All star. The characteristics of ZooZoo fruit sneakers are that there are all kinds of fruit painted on them. The product will sell well because it's com-

fortable and creative. It will cost about 400 kuna and some of them will contain blades. It will be packed in a box which will be decorated with fruits. The box will be white. We're going to sell it in our special store called The ZooZoo World. We have chosen a famous person to promote it. That will be Kirsten Stewart because everybody likes her and she's pretty. We will promote it on every TV programme. Zrinka Janković, 8. b

J	M	O	O	N	O	U	S
U	A	E	A	R	T	H	P
P	R	R	R	G	A	S	A
I	S	U	N	C	L	T	C
T	A	X	E	Y	U	A	E
E	N	A	M	N	E	R	
R	U	R	A	N	U	S	Y
S	A	T	U	R	N	S	

MERCURY SUN SPACE
 EARTH JUPITER VENUS
 MARS URANUS STARS
 MOON SATURN

----- ' ----- :

Marta Pongrac, 6. b

Find six months in the wordsearch:

A	W	J	U	L	Y	R	P	D
P	Q	M	T	A	E	U	K	E
R	E	A	U	G	U	S	T	C
I	K	R	J	O	H	J	L	E
L	M	C	G	E	Q	W	P	M
A	E	H	O	M	R	D	S	B
X	Z	I	T	C	B	V	N	E
J	A	N	U	A	R	Y	I	R



NAŠE PLIVAČICE NA POBJEDNIČKOM POSTOLJU

25. veljače 2009. u organizaciji GPK Međimurje održano je školsko natjecanje u plivanju. S ponosom ističemo da je naša škola imala

predstavnike i u muškoj i ženskoj konkurenciji.

PLIVANJE



U konkurenciji dječaka natjecale su se OŠ Šenkovec, OŠ Podturen, OŠ Domašinec te I., II. i III. OŠ Čakovec, a plivačice su stigle iz OŠ Strahoninec, OŠ Podturen, OŠ Domašinec te I. i III. OŠ Čakovec.

Plivači koji su branili boje naše škole su: Marko Franjić, Matko Lončarić, Luka Damjanović, Matej Kralj, Gordan Dajč, Kruno Herman, Ivan Lovrek i Josip Baksa.

Žensku reprezentaciju činile su: Dora i Nera Nedeljko, Klara Bilić, Iva Majerski, Andrea Orehovec, Tea Franjić, Rebeka Šarić i Kristina Sinanović.

Dječaci su sa 157 bodova bili treći, a djevojčice sa 191 bodom prve, te su tako izborile plasman na regionalno natjecanje.

Tea Franjić, 7.b

Promoviraj svoj sport



Priprema za ples

Break dance je vrsta sportske discipline i plesa. Nastao je 70-ih godina prošlog stoljeća na ulicama New Yorka. Jedan je od četiri dijela koji čine hip-hop kulturu, uz MC (repanje), crtanje grafita i DJ-ing. Sve je počelo od jednostavnih poteza i postepeno je poprimalo akrobatske elemente koji danas čine 60 posto break dancea.

Umjesto da se bore oružjem, bande New Yorka, posebno iz predgrađa Harlem i Bronx shvatile su da je bolje suočiti se plesom. Iz uličnog plesa razvila su se natjecanja na svjetskoj

UPOZNAJ

razini, a najpoznatija su: **Battle Of The Year**, **International Breakdance Event** i **Redbull BC One**.

Vrste break dancea

Breaking

Popping - oponašanje robota

Locking - oponašanje lutke

Pokreti

Top-Rock - koraci u stajaćem položaju

Power-Moves - gimnastički pokreti koji se najčešće izvode na rukama

Footwork - pokreti s rukama i nogama na podu

STOLNOTENISAČIMA TREĆE MJESTO

Županijski stolnoteniski turnir održao se u našoj školi 19. 12. 2009. Natjecali su se stolnotenosači i stolnotenisačice iz devet međimurskih škola. Naše su boje branili Karlo Jambor, Karlo Lajtman i Ivan Lovrek.

Prvo mjesto osvojila je Osnovna škola Strahoninec, drugo I.osnovna škola Čakovec, a naši su bili treći.

ŽUPANIJSKO NATJECANJE U STOLNOM TENISU



Sva trojica naših predstavnika učenici su petog razreda što znači da su bili i najmlađi na turniru pa je njihov uspjeh time još veći.

Čestitamo našim dečkima i nadamo se da ćemo u skoroj budućnosti dobiti i žensku reprezentaciju. Veselilo bi nas da možemo pratiti i njihove uspjehe.

Tea Franjić, 7.b

AJTE BREAK DANCE

Freeze - pokreti koji simboliziraju pauzu u plesu, to jest, kada plesač digne noge oslanjajući se na ruke

Ja sam član break dance kluba **Nexus Čakovec**. Klub djeluje od 2003. godine u sklopu plesne skupine Vivona, a okuplja članove starosti od četiri do dvadeset godina. Priprema nas i vodi trener Saša Mikac i redovito nastupamo na raznim priredbama i natjecanjima. Treninzi su ponekad naporni i vrlo zahtjevni, ali ja im se uvijek veselim. Uživam u plesu i akrobacijama, a upoznao sam i mnogo novih prijatelja.

Lui Kavran, 5.a



Power Moves

NAJBOLJI OD NAJBOLJIH

Kao i svih proteklih godina, i u prošloj 2008./2009. ostali smo dosljedni sebi. Radili smo marljivo i ostvarili sjajne rezultate u mnogim područjima. Čestitke svim učenicima i mentorima koji su nas predstavljali na natjecanjima i smotrama u Međimurju, Hrvatskoj, ali i izvan granica „Lijepe naše“!

GEOGRAFIJA

Županijsko natjecanje
Iva Ružić, 5.a 1. mjesto
Tea Zadravec, 6.a 2. mjesto
Na državnom natjecanju sudjelovala je Iva Ružić
Mentorica: Vesna Katuš

MATEMATIKA

Županijsko natjecanje
Marta Pongrac, 5.b 1. mjesto
Matija Vikert, 6.c 2. mjesto
Andrija Drk, 7.a 1. mjesto
Laura Majer, 4.b 3. mjesto
Marko Franjić, 8.a 3. mjesto
Svi učenici, osim Marka Franjića, sudjelovali su na državnom i regionalnom natjecanju.
Mentori: Ivan Malašić, Ksenija Gačal i Zdenka Novak

ENGLISKI JEZIK

Županijsko natjecanje
Bojan Spahija, 8.a 2. mjesto
Mentor: Davor Franić

HRVATSKI JEZIK

Županijska smotra LiDraNo 2009.
Školski list „Grlica“, Tomislav Varga, 8. a
Voditelji: Tihana Preksavec i Dražen Ružić

Literarni radovi

„Zašto baš meni“, Ivan Slunjski, 7. a
Mentorica: Melita Vinković
„Bonton za frajere i frajericе“, Barbara Turk, 6. c
Mentorica: Dijana Oreški Vidović

Novinarski radovi

„Od Kameruna do naših srca“, Paula Ilijaš, 6. b
„Vidim sve zvijezde“, Nika Levak, 8. a
„Sestra Martina, opatica s tetovažom“, Tajana Vidović, 8. a
Mentorica: Tihana Preksavec

Državna smotra LiDraNo 2009.

„Od Kameruna do naših srca“, Paula Ilijaš, 6.b
Mentorica: Tihana Preksavec

Zbor malih pjesnika, Zlatar 2009.

„Stara hiža“, Katja Martibović, 7.c
„Ftičeki popevlejo“, Dario Bogomolec, 7.c
Mentorica: Dijana Oreški Vidović
Međunarodna smotra „Ivica Kičmanović“
Paula Ilijaš, 6.b
Mentorica: Tihana Preksavec

TEHNIČKA KULTURA

Elektronika
Marko Franjić, 8. a, 2. mjesto na državnom natjecanju
Antun Stjepan Pongrac, 8. a
Sudjelovao na državnom natjecanju
Elektrotehnika
Patrik Radas, 8.a, 5. mjesto na državnom natjecanju
Matija Pongrac i Armando Kanižaj, 8.b
Sudjelovali na izložbi svojim radovima
Mentorica: Jelisava Živković

KEMIJA

Županijsko natjecanje
Miroslav Polanec, 7. b 4. mjesto
Mentorica: Sanja Ambruš

DJEČJI FORUM „SMJEŠKO“

Izbor za dječjeg gradonačelnika Grada Čakovca
Prva dječja gradonačelnica je Lea Pongrac, 4.c,
Članica Dječjeg foruma „Smješko“

Susret dječjih foruma Republike Hrvatske

Našu školu i grad predstavili su forumaši:
Sven Lisjak, 4.b i Fran Jagar, 4.b

Državni susret dječjih foruma

Na državnom susretu dječjih foruma Republike Hrvatske u Banjolu na otoku Rabu uspješno su nas predstavljale Lea Pongrac, 4.c, Katja Čemerin, 4.b i Janja Petrović, 3.b
Voditeljice: Zdenka Novak, Danijela Marcuiš

INFORMATIKA

Županijska natjecanja
Logo
Miroslav Polanec, 7. b 3. mjesto
Bojan Spahija, 8. a 2. mjesto
Marko Franjić, 8. a 3. mjesto
Antun Stjepan Pongrac, 8. a 4. mjesto
Qbasic
Ivan Srnec, 5. a 2. mjesto
Fran Kuharić, 7. a 3. mjesto
Andrija Drk, 7. a 4. mjesto
Bojan Spahija, 8. a 2. mjesto
Marko Franjić, 8. a 3. mjesto

Državno natjecanje

Webfestival 2008.
1. nagrada za najbolju školsku web stranicu u državi



Dodjela nagrada i izložba učeničkih radova za Dan škole

Međunarodno natjecanje „Futur energia“
Klara Puzak, 8. a, 2. nagrada
Mentorica: Nataša Boj

SPORT

Plivanje (Ž)
Državno natjecanje
Dora Nedeljko, 8. b
Nera Nedeljko, 8. b
Klara Bilić, 7. b
Andrea Orehovec, 6. a
Tea Franjić, 6. a
Iva Majerski, 6. a
Rebeka Šarić, 4. c
Voditeljica: Zlata Zorko

Rukomet (Ž)
Poluzavršno natjecanje
Andreja Vrbančić, 8. a
Silvija Kristofić, 8. a
Lea Milinković, 8. a
Tena Sanjković, 8. b
Lucija Vidačić, 7. b
Nina Gogomolec, 7. b
Hana Laptoš, 6. a
Snježana Kodba, 6. a
Tena Horvat, 5. b
Gita Šarić, 4. a
Aleksandra Sinanović, 4. b
Voditeljica: Ljubica Vrbančić

Kros
Poluzavršno natjecanje
Kristina Dudek, 8. b
Tena Horvat, 5. b
Jasmina Tkalčić, 7. a

Tenis (Ž)
Poluzavršno natjecanje
Lucija Dujić, 6. a
Ena Babić, 4. a



Učenci koji su sudjelovali na državnim natjecanjima i smotrama s mentorima i ravnateljicom

Karla Dujić, 4. a
Voditeljica: Zlata Zorko

Silvija Kristofić, 8. a
Grga Šarić, 8. a
Anamarija Grabar, 6. a
Josipa Zbiljski, 8. a

LIKOVNA KULTURA

LIK – natjecanje i izložba iz LK učenika osnovnih škola

Nominirani za državno natjecanje:
Stjepan Turk, 6. a
Mateja Horvat, 6.
Matija Kristofić, 6. a
Nina Bogomolec, 7. c

Mjesec hrvatske knjige
Neva Nevičica Horvatić, 6. a

„Hrvatska kulturna baština“, Donji Muć
Marko Franjić, 8. a
Tomislav Varga, 8. a
Lea Milinković, 8. a

„Tradicija i suvremenost“ – Muzej Mimara
Dalio Podvezanec, 7. a – pohvala
Klara Bilić, 7. b
Andro Damiš, 8. b
Filip Krivak, 7. a
Paula Baček, 6. a
Andrea Orehovec, 6. a

INOMA 2009.
Tea Franjić, 6. b
Tara Turopoljac, 6. b
Paula Baček, 6. a
Hana Laptoš, 6. a
Mentorica: Marija Šilec



NAVUCITE ŠTUCNE I BUDITE IN!

Što su štucne?

Štucne (ili nanogvice) su čvrste čarape od gležnja do koljena, bez stopala. Ime im je nastalo od njemačke riječi stutzen, što znači rezati. Koriste se uglavnom kao „grijači“, ali ih nogometaši i drugi sportaši nose i radi zaštite. Najčešće su pletene ili pamučne s dodatkom elastina, a mogu biti jednobojne ili šarene, na pruge ili točke, čak i rupičaste.

Osamdesetih godina prošloga stoljeća štucne su prvi puta postale modni dodatak, a onda su ih zaboravili svi osim sportaša. No, svi znamo da je moda prevrtljiva stvar. Tako iz mamin-



kupiti u čarapariji ili dućanu sa sportskom opremom. Ovisno o tome kakve želite, izdvojit ćete za njih između 40 i 80 kuna. Ako vam se i to čini previše, zamolite baku da vam ih isplete, a imate li smisla za pletenje, uz malo truda i mašte možete ih načiniti i same.

Osim toga, već sam spomenula i da su korisne. Osim što ćete biti moderne, a zimu učiniti šarenijom i veselijom, vaše će vam moderne nanogvice još i grijati noge!

Dodajte neki detalj kako biste ih učinili posebnima, navucite svoje štucne preko tajica ili hlača i budite IN!

Leona Zelić, 7.b

ih, bakinih pa i tatinih ormara povremeno vadimo stvari koje se nakon nekog vremena vraćaju u modu. Ako još niste, ponudite ovih dana mami da zajedno uredite njezin ormar i svakako odmah prisvojite njezine stare štucne jer one su ove zime apsolutni modni hit!

Svatko može biti u trendu

Štucne su izvrstan modni dodatak jer, za razliku od većine modnih dodataka, nisu ni skupe. Ako ih ne nađete u maminim ormarima, možete ih



UMJESTO DOSADE

Otkrij rješenja stupaca i konačno rješenje u ovoj igri asocijacija!

Hercules Poirot	The Old Man and the Sea	born in 1564
Jane Marple	suicide	left family
Death on the Nile	Nobel Prize in Literature	Romeo and Juliet
KONAČNO RJEŠENJE:		

Ana Petković, 8.a

1. Ime Zlatkova ujaka 1.

2. Kokov najbolji prijatelj 2.

3. Kokovo puno ime 3.

4. Uzor joj je Mata Hari 4.

5. Čuvena slika iz Louvrea 5.

Rješenje u stupcu označenom znakom ? glasi: _____

Vito Žbulj, 5.c

GLAZBENO – GRAMATIČKA ISPUNJALJKA

Ako pravilno riješiš ispunjaljku, u posebno označenim poljima dobit ćeš ime jednog hrvatskog padeža!

1. POZNATA KANADSKA PJEVAČICA AVRIL
2. POP KRALJICA
3. NJEMAČKA SKUPINA, HOTEL...
4. PJEVAČICA S BARBADOSA
5. PREMINULI MAKEDONSKI PJEVAČ PROESKI
6. BRITANSKA PJEVAČICA AMY...
7. HRVATSKA POP PJEVAČICA LANA

Paula Ilijaš, 7.b

Sljedeće pojmove pronađi u osmosmjerici, a preostala slova ispiši tako da dobiješ novi pojam. BRACO, TUT, HRVOJE, SOLARIĆ, TRNJE, BIBA, MAMA, STARI, PETERLIĆ, PAVAO, DUGAVE, FIĆO, CVIK, BONZO, PSIĆ, ZMIJA, SAT, TUT, ČUK, VUK

S	T	A	B	I	B	B	H	F
O	R	M	O	I	R	O	R	I
L	D	A	C	E	A	N	V	Ć
A	K	M	A	NJ	C	Z	O	O
R	D	U	T	R	O	O	J	XXXX
I	T	U	O	T	U	T	E	R
Ć	U	K	G	A	S	XXXX	T	Z
C	V	I	K	A	V	A	U	M
P	S	I	Ć	NJ	V	A	T	I
Č	I	L	R	E	T	E	P	J
S	T	A	R	I	U	U	K	A

SUDOKU

				1				
7	9	4	3	2	6	8		5
8	6		4		5		2	
	8	7	6				9	2
	4						5	
3	2				9	6	7	
	7		5		2		4	1
2		3	9	4	7	5	8	6
				6				

		2		9	8		4	5
5					7	3		
4		3			6	9		
1		4	9	7			2	
	2						1	
	5			2	3	4		9
		5	8				1	7
		1	5					4
3	6		7	4			2	

Rješenje stupca A: Agatha Christie, Rješenje stupca B: Ernest Hemingway, Rješenje stupca C: William Shakespeare, Konačno rješenje: Writers





Ponavljanje je majka mudrosti!



I jedan, i dva...
Rock it on!



Čuj, stara,
već mi zuji u ušima!



Idemo zečiči,
hop-cup na pozornicu!



Majko mila,
di mi je mobitel?



Kaj ti buljiš?



Vidi me,
mama, kako
sam zgodna!



Hvala Bogu, gotovo je!

I
Z
A
K
U
L
I
S
A